

Ce au înfăptuit mâinile noastre

Editura Perla Suferinței Suceava, 2006

Titlu original: What our hands have handled Copyright © Lowell

Brueckner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUECKNER, LOWELL

Ce au înfăptuit mâinile noastre / Lowell Brueckner.

— Șcheia: Perla suferinței, 2006 Bibliogr. ISBN (10) 973 - 87674 - 7 - 4; ISBN (13) 978 - 973 - 87674 - 7 - 8

Cuprins:

Introducere

Bunicul a post barman.

mărturisind împreună cu duhul sfânt din cer chiar din prima zi, rugăciunea ta a fost ascultată cuțite, arsenic și excremente.

Povestea familiei Pollnow dă-ne nouă astăzi pâinea cea de toate zilele

Transformat asemenea Lui roadă care rămâne o protecție invincibilă

Lucrarea lui Dumnezeu făcută cu puterea și resursele Lui

Ce a curățit Dumnezeu să nu numești necurat

Chemarea la speranță

Epilog

Introducere

Nu cu mult timp în urmă, am făcut o vizită fratelui meu din California care mi-a adus aminte de o scenă care se repeta deseori atunci când locuiam împreună cu părinții noștri. Tatăl meu, care era un misionar printre nativii americani, a petrecut multe ore singur cu Dumnezeu în studiu și în rugăciune. S-a întâmplat de câteva ori ca mama mea să trebuiască să-l întrerupă, atunci când gustarea era pregătită, pentru ca să fie împreună cu noi la masă. Când intra în bucătărie, comportamentul și fața lui dădeau de înțeles că venea dintr-o altă lume. În timp ce mulțumea pentru mâncare sau, uneori, chiar înainte de a-și apleca fruntea, îl copleșeau deodată emoțiile, lacrimile-i curgeau și, scuzându-se, fugea de la masă pentru a se întoarce în camera lui. Pentru tatăl meu, prezența lui Dumnezeu era o realitate.

Eram doar un adolescent când frații și surorile mele mai mari au părăsit casa părintească pentru totdeauna. Într-o dimineață, când

m-am trezit, am văzut-o pe mama evident zguduită. În timpul nopții visase că Domnul a venit la ea și I-a pus aceeași întrebare pe care a pus-o și ascultătorilor Lui cu 2000 de ani înainte: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Grija pe care o aveam pentru felul în care arăta mama atunci s-a întipărit în mintea mea și s-a implementat adânc în ființa mea. Probabil că, într-o anumită măsură, acest vis a fost pentru mine, pentru ca astăzi, să-l pot împărtăși cu alții.

Înainte de a începe să răsfoiți această carte, aș vrea să înțelegeți că am scris-o cu un scop foarte clar. În această carte vorbesc despre oameni și situații cu care eu sunt foarte familiar. De aceea, intenționez să elimin, pe cât posibil, exagerările și greșelile care se ivesc în mod obișnuit atunci când informația este transmisă prin diferite căi. De fapt, sunt două capitole în care relatez experiențe personale. Totuși, nu scriu nostalgic despre lucruri îngropate în istorie care nu se

Introducere mai pot ivi niciodată, dar nici nu intenționez să bine dispun cititorul cu povestiri învechite.

În primul rând, aș vrea ca aceste istorisiri să stârnească în voi înmugurirea simțurilor spirituale și să provoace o foame de a vă apropia mai mult de Dumnezeu pentru a trăi într-o umblare mai intimă cu El. În al doilea rând, v-aș sugera să folosiți această carte ca punct de referință și să comparați conținutul ei cu creștinismul pe care-l știți astăzi. S-ar putea ca circumstanțele să fie total diferite între ele, dar există câteva principii fundamentale care nu se schimbă niciodată. Puneți-vă câteva întrebări: „Am o relație adevărată și personală cu Dumnezeu? Credința pe care o am mă duce din sfera omenească în alte sferi cerești și nemărginite? Recunosc și pretind că am Duhul Sfânt. Dar văd în mine puteri care întrec capacitățile și cunoștința mea, lucrând în viața mea?”

Eu cred că atunci când Dumnezeu face o lucrare, aceasta durează veșnic. Când tatăl meu a fost chemat să trăiască printre nativii americani, misionarii veterani de acolo i-au spus că îl așteptă multă frustrare și confuzie în lucrarea cu oamenii de acolo. Ei își susțineau părerea că personalitatea și cultura indienilor era înclinată mereu spre instabilitate și variabilitate. Chiar dacă unii luau decizia să-L urmeze pe Hristos, te puteai aștepta ca imediat după aceea să-i vezi beți pe străzi. Tatăl meu a respins insinuările lor și a spus: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. În decursul anilor, el a dovedit că Scripturile

erau adevărate și că declarațiile experților erau false. Chiar și în aceste zile aud despre oameni care s-au întors la Dumnezeu prin lucrarea lui și care au umblat cu Dumnezeu în credincioșie toată viața. De asemenea, întâlnesc oameni care au venit la Hristos prin lucrarea misionarilor veterani și am auzit de copii lor că umblă în căile lor.

Mărturisesc că observ că multe din experiențele religioase care au loc în aceste zile nu sunt veritabile. Personal, îmi este greu să cred că este normal ca cineva să facă ușor un legământ cu Hristos, să dureze o perioadă scurtă de timp și apoi, la fel de ușor, să se întoarcă la vechiul mod de

Ce au înfăptuit mâinile noastre viață și la obiceiurile pe care le avea înainte. Sunt neîncrezător în caracteristicile îndoielnice ale „credincioșilor” care fac să fie imposibil ca cineva să-și mai poată pune încrederea în ei și în relația lor cu Dumnezeu. Sunt trăsături de caracter rușinoase și total necreștine care domină viețile prea multor oameni care mărturisesc în public că sunt creștini. Mă întreb: „Au ei adevărata credință mântuitoare?”

Întrebarea lui Iisus adresată oamenilor din acea vreme, aceeași întrebare pe care l-a pus-o și mamei mele în vis, indică faptul că necredința va năvăli cu agresivitate în zilele dinaintea întoarcerii lui Hristos. Astăzi, oamenilor le este foarte greu să creadă afirmațiile Bibliei într-un mod simplu și practic. După mulți ani de manipulare religioasă a conștiinței omului, Martin Luther, ca și ceilalți reformatori care au existat înainte sau după el, a descoperit un adevăr care a restabilit creștinismul adevărat. Este vorba despre afirmația biblică: „cel neprihănit va trăi prin credință”. Credința este motorul creștinismului, iar fără credință, creștinismul nu poate exista.

Necredința face primii pași șovăielnici punând la îndoială creația, așa cum o descrie Biblia. Teoria evoluționismului, descoperirea scheletelor și fosilelor a zguduit credința multor creștini, iar acest lucru de unii este recunoscut, de alții nu. Totuși, încă mai există un număr considerabil de indivizi care nu acceptă evoluționismul, dar ei sunt ispitiți să lungească timpul creației de la cele șase zile, la un anumit număr de ani. Concluzia este că dacă noi începem să ne formăm o teologie proprie ignorând încredințarea pusă de Duhul Sfânt în inimile noastre atunci când citim în Geneza – șase zile de creație – alunecăm imediat în apostazie. Revelația biblică se construiește pe această fundație, iar dacă aceasta este pusă sub semnul

întrebării, atunci, prăbușirea totală a doctrinei este garantată.

Totuși, în această carte, provoc necredința la un nivel mult mai practic. Ce importanță are dacă suntem într-o stare bună din punct de vedere doctrinar, acceptând întreaga revelație biblică, dacă nu trăim zi de zi pe baza acesteia? Dacă spunem că trăirea unei vieți de credință într-un mod practic, a fost propice vremurilor dinainte, înseamnă că amăgirea și apostazia a luat locul credinței în viața noastră. Acesta este rezultatul faptului că ne-am luat prea multă siguranță și confort din lumea aceasta materială.

Dacă reușim să învățăm câte ceva din relația dintre Dumnezeu și Israel, cât și din relația dintre Dumnezeu și om așa cum ne învață în Noul Testament, observăm un lucru evident: Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. Într-o zi, și aceasta poate să fie foarte curând, vom sta individual în fața Tronului de Judecată al lui Hristos și fiecare va da socoteală de *sine însuși*. Nimeni nu va putea să influențeze dreptatea divină, niciun lider, niciun prieten, niciun soț, soție, fiu, fiică, mamă sau tată. Astăzi, creștinul obișnuiește să se ascundă în mulțime, împrumutând și depinzând de alții pentru viața spirituală. Dumnezeu a plănuit ca, în împărăția Sa, fiecare, în mod individual, să fie responsabil de relația cu Dumnezeu și de propria înaintare în credință. Relația personală cu Dumnezeu este prioritatea numărul unu, iar „credința împărțită frățește” pur și simplu nu există! Vreau să spun că nimeni nu poate să trăiască spiritual pe baza credinței celor de lângă el. Nu poate să-și pună încrederea în alții pentru un element atât de vital. În Psalmi, găsim cheia sănătății spirituale repetată mereu și mereu în mărturisiri: „Mă voi încrede doar în Tine”.

În aceste câteva capitole, descriu experiențe ale nașterii din nou care depind exclusiv de credința în Iisus Hristos, de credința în persoana Lui în primul rând și apoi de credința în lucrarea Sa mântuitoare de la cruce. Dacă te rătăcești și te abați de la drumul drept în ceea ce privește persoana Lui atunci, nu are nicio importanță ce crezi despre lucrarea Lui.

Aceste istorisiri adevărate sunt rezultatul faptului că pentru a primi orice fel de ajutor spiritual, fizic sau material, privirile celor care l-au cerut au fost îndreptate în permanență înspre cer. Cu toate acestea, ei nu au promovat un fanatism care elimină doctorii, medicina și alte modalități omenești de a împlini anumite nevoi, dar au demonstrat cu adevărat că Dumnezeu va trimite aceste mijloace și

acești oameni atunci când El consideră că este necesar.

Ce au înfăptuit mâinile noastre într-o zi, un pastor local din Florida care îl cunoștea pe tatăl meu foarte bine, ne-a făcut o vizită. Acest om îl sâcâia mereu pe tatăl meu că trebuie să aibă ceva la „ciorap”, o provizie ascunsă într-un loc secret, în cazul în care într-o zi va avea nevoie pentru o urgență. Tatăl meu nu vedea umorul în glumele lui pentru că acestea atacau viața de credință și o astfel de viață a trăit el. Pentru el, această viață era prețioasă și sfântă. Așa cum veți vedea și în capitolele care urmează, tatăl meu a fost un credincios al faptelor cu o încredere totală în Dumnezeu. În afară de El, nu a avut nimic altceva în care să-și pună încrederea. Spre deosebire de tatăl meu, acest pastor avea proprietăți din belșug și foarte mulți bani în bancă. Ca adolescent, am fost martor la cuvintele rostite de tatăl meu când a obosit să mai asculte glumele pastorului: „Dacă este ceva ce nu pot tolera, este că predicatorii vorbesc despre credință, dar nu o trăiesc”. Și, ca să nu fie niciun dubiu în legătură cu persoana căreia îi adresa acele cuvinte, el și-a îndreptat degetul înspre fața pastorului și a continuat: „Aceste cuvinte îți sunt adresate și ție”. Bineînțeles că pastorul a părăsit casa noastră cât de repede a putut și nu s-a mai întors niciodată. Totuși, trebuie să înțelegeți că tatăl meu a crezut din toată inima lui că „cel neprihănit prin credință va trăi” și el a luat foarte serios întrebarea pusă de Iisus: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” în timp ce veți citi aceste pagini, meditați și la întrebarea Lui.

Capitalul 1

BUMICUL A FOST BARMAN

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Otto Brueckner, împreună cu părinții, opt frați și o soră, au emigrat din Germania în Statele Unite. Pe atunci avea 16 ani și în scurt timp și-a găsit o slujbă la „Fuller Warren Stove Company”, unde a lucrat aproape 40 de ani. Aici el și-a dat osteneala, a muncit cu sârg și a evoluat din punct de vedere social, devenind un om important. Fuller Warren, a suferit o depresie la începutul anilor '30 și a dat faliment. Astfel, Otto împreună cu milioane de oameni, care au sosit în America, au rămas șomeri. Otto Brueckner era bunicul meu.

S-a căsătorit cu Bertha Braun, o emigrantă din Germania și au avut împreună opt copii. Bunicul, din motive practice, nu avea nicio religie. El spunea: „Când un câine moare, se întinde pe stradă și acesta

este sfârșitul lui; așa vom ajunge toți”. Otto nu avea timp pentru Dumnezeu, deși, în mod surprinzător, a insistat ca familia să meargă la biserică; chiar el îi ducea și aducea cu mașina de la biserică. Probabil se gândea la statutul social: ce vor crede oamenii despre un om care nu își întreține familia și pe plan religios? El însuși nu a umbricit niciodată ușa vreunei biserici, a refuzat chiar să-și conducă fiica lui, Edna, la altar.

Pe lângă faptul că a cerut copiilor săi să participe la serviciul religios, bundul s-a gândit că fiecare ar trebui să învețe să cânte la un instrument. Aceasta a venit la momentul oportun, deoarece el și-a investit economiile de o viață într-un bar și o sală de dans în North Milwaukee, astfel că întreaga familie a fost implicată în această investiție. Băieții au format o orchestră și cântau în timpul serilor din weekend pentru dansatori. Unii dintre ei erau barmani, iar fetele serveau la mese.

Probabil este mai corect să spui că afacerile au prosperat mai degrabă datorită timpurilor grele, decât în ciuda lor. Oameni fără serviciu încercau să evadeze din realitatea instabilității economiei țării și a propriilor probleme cufundându-se în alcool și râzând de grijile lor dansând. Cât era ziua de lungă, ei umpleau barul și comandau băutură. Printre aceștia, erau și câteva personalități ale orașului North Milwaukee: șeful de poliție și primarul. Nici bunicul meu nu era pe o treaptă inferioară a scării sociale. Conducea două mașini (ceea ce era o raritate pe vremea aceea), era mason de gradul 23 și bea mult împreună cu cei mai importanți dintre clienții săi. Bea prea mult. Noapte de noapte, se târa pe scări spre apartamentul familiei de deasupra barului. Otto Brueckner era un alcoolic notoriu.

În ciuda formalității de duminică dimineața când familia Brueckner participa la serviciul religios, cititorul își poate da seama de potențialul spiritual scăzut al familiei. Ei erau o adunătură de oameni care chefuiau, petreceau, beau, și făceau bani; de fapt, pentru acestea era renumit orașul Milwaukee. Așadar, a fost o surpriză atunci când Erwin, unul dintre fiii săi a fost trezit într-o noapte de o lumină strălucitoare. Speriat de moarte, privea cum lumina își răspândea razele din dormitorul lui. Acesta și-a trezit soția strigând:

— Alice, uită-te la lumina aceea!

— Întoarce-te și culcă-te! Visezi, a răspuns ea.

Dar cum ar fi putut să mai doarmă după o astfel de experiență

reală? Totuși, s-a hotărât să nu mai împărtășească nimănui ce a văzut. Dacă soția lui s-a îndoit de această experiență, ce vor spune ceilalți? Poate va trebui să consulte un psihiatru.

Din acel moment, Erwin, tatăl meu, a devenit nemulțumit cu viața pe care el și familia lui o trăiau. În inima lui s-a născut o foame pentru Dumnezeu și adesea lua o Biblie și citea din ea. În ajunul Anului Nou, în timp ce toată familia era adunată la un loc pentru o petrecere, tata s-a năpustit afară, a coborât scările în pivniță, a îngenuncheat și a strigat către Dumnezeu.

Timp de șapte ani, el a stat într-un fel de închisoare spirituală dezgustat fiind de felul său de viață și totuși, incapabil să conceapă altul. Atunci, mama și tata, împreună cu cei trei copii s-au hotărât să se mute într-o altă casă. Sub mână călăuzitoare a Providenței, ei s-au mutat lângă domnul și doamna Ernest Cristin. A fost prima întâlnire pe care părinții mei au avut-o cu creștinismul adevărat. Era ceva deosebit în viața acestor oameni despre care mama și tata vorbeau adesea. Era ceva mai mult decât ceea ce ei vorbeau sau făceau. Era ceva adânc tocmai în caracterul și în ființa lor. Curiozitatea a mers până la maximum în ceea ce-l privea pe tatăl meu, astfel că într-o zi l-a întrebat pe Domnul Cristin:

— Unde mergeți la biserică?

— De ce nu vii cu noi ca să vezi? i-a sugerat acesta. Avem întâlniri speciale.

Tata a fost de acord să meargă cu ei.

Era seara dinainte de Ziua Recunoștinței, 1935. Tatăl meu s-a așezat în spatele unui auditoriu foarte mare. Din păcate, acolo era o aerotermă, astfel că nu a auzit prea mult din ceea ce s-a spus și nici nu a înțeles ce se petrecea. La sfârșitul serviciului religios, toți s-au ridicat și au cântat:

Așa cum sunt eu, Doamne, vin, Căci pentru mine ai murit. Fiindcă îmi zici să vin, eu vin, O Mielule divin, eu vin.

În inima lui, Erwin Brueckner a venit la Domnul. El nu și-a dat seama că fusese făcută o invitație pentru a merge în față la rugăciune. Nu înțelegea de ce sufletul său era răscolit, dar era convins că aceea era realitatea pe care o căutase. Știa că se întâlnise cu Dumnezeul cel viu, căruia I s-a predat în totalitate. Tremura în mod vizibil sub influența prezenței Lui, și nu putea suporta ideea de a pleca de acolo.

Soția a fost prima care a văzut în Erwin un om schimbat. Radia

din toată ființa lui. Schimbarea era atât de puternică, încât, ea s-a hotărât chiar în ziua următoare – Ziua Recunoștinței – să-L urmeze pe Hristos, Cel care I-a transformat soțul într-un mod așa de minunat. Tatăl meu a devenit imediat un martor plin de zel în familia lui, mărturisind tuturor celor apropiați din familia lui, dar și unchilor, și mătușilor despre convertirea și nașterea lui din nou.

De Ziua Recunoștinței el era în bar mărturisind părinților săi ce i se întâmplase. Sora lui, Lydia, și soțul său, Richard, au ascultat și au acceptat invitația de a participa la serviciul religios din seara aceea. După întâlnire, Lydia stătea în pat și nu putea adormi. Versetele din Biblie îi umpleau gândurile. Curând, a cedat lucrării lui Dumnezeu din inima sa, iar soțul său a venit la Hristos de asemenea.

Gilbert, fratele lui Erwin, mărturisea soției sale, Agnes, că ceva ciudat s-a întâmplat cu Erwin. El nu le dădea pace stăruind mereu de ei să meargă la „templu”, așa cum obișnuia să numească auditoriul acela numeros. În cele din urmă, au decis că singura modalitate de a face pace cu el era să accepte invitația de a participa la un serviciu religios. În timp ce intrau în clădire s-au hotărât să nu asculte nimic din tot ce se spunea acolo. Au stabilit clar că Erwin să-i lase în pace, după ce îi vor fi onorat dorința. Prin urmare, predica a trecut fără să fi fost luată în seamă, dar, din nou a fost făcută o chemare de a merge în față pentru rugăciune. Unchiul și mătușa mea au fost captați de o atracție misterioasă, așa că s-au ridicat și au înaintat până în partea din față a sălii. În acea noaptea, aceeași transformare uimitoare s-a petrecut și în sufletul lor.

Timp de câteva săptămâni, nu numai familia Brueckner, dar și familia mamei, Pollnow, au fost prinși de această „revoluție” transformatoare. Mulți dintre ei au găsit viață nouă în Iisus Hristos, inclusiv bunicii Pollnow și bunica Brueckner. Se înălțau rugăciuni puternice pentru bunicul Otto. El era împietrit și rezistent pe poziția sa, nu îl atrăgea cu nimic religia. Credincioșii care mergeau în mod consecvent la biserică, jucau teatru: duminica dimineața în haine de sfinți, iar sâmbăta seara în barul lui. Otto Brueckner era dezamăgit de fiii săi, care nu doreau să îl mai ajute și refuzau să cânte în orchestră. Unele femei nu au vrut să mai servească la mese. Pentru a-i mări dezgustul, adunările de rugăciune și studiu biblic erau ținute în apartamentul său de deasupra barului. Vocile ajungeau până în încăperea barului spre amuzamentul clienților, care îl luau peste

picior, întrebându-l:

— Ce este acesta, un bar sau o biserică?

Bineînțeles, tatăl meu a mers deseori să vorbească cu el. Într-o dimineață, în timp ce bunicul se bărbiera, a avut parte de niște momente critice când, din nou, tata a încercat să discute cu el:

— Tată, asta nu este religie! Asta înseamnă că Hristos intră în viața ta. Și acest lucru este real!

— Băiatule! Dacă ai de gând să tot vii mereu cu lucrurile astea, atunci să știi că trebuie să stai la distanță de casa mea! i-a răspuns bunicul.

Erwia nu s-a descurajat ușor. A înngenuncheat lângă ușa de la baie și l-a implorat pe Domnul să se îndure de tatăl său.

Rugăciunile pentru bunicul se înțețeau. „Fă ce trebuie să faci Doamne, dar scoate pe tatăl meu din această afacere și mântuiește-i sufletul”, plâneau ei. Bunicul avea probleme la un picior, a fost la

Ce au înfăptuit mâinile tinoasfre 19

doctor pentru tratament, dar boala s-a agravat. A început să se plângă soției lui, Bertha.

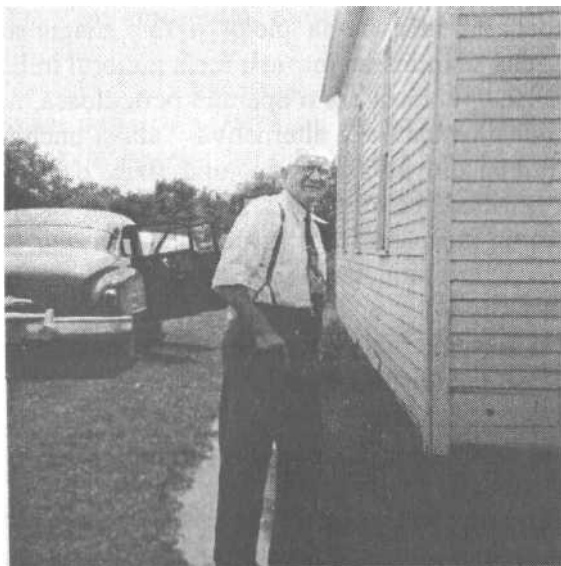
— Eu nu mai pot să am grijă de bar. Tu te rogi ca eu să-mi părăsesc afacerea!

— Slavă Domnului! A exclamat ea, deci tu crezi în rugăciune totuși. El a decis să vândă barul și sala de dans, iar cu banii obținuți, Otto și Bertha și-au cumpărat o casă nouă, frumoasă, pe care Bertha a dorit să o dedice Domnului. Bunicul i-a dat voie să facă ce voia, atâta vreme cât el nu era implicat. Bunica a mers la fiul său, Erwin, și i-a propus să țină acest serviciu religios, iar Erwin, la rândul său, a mers la tatăl lui și i-a spus:

— Tăticule, singurul lucru pe care ți-l cer este să spui „AMIN” la sfârșitul rugăciunii.

În mod cu totul și cu totul neașteptat, Otto a încuviințat. Până atunci, el nu a spus nimănui că în timpul orelor de studiu biblic, din dormitorul lui, trăgea cu urechea prin gaura cheii.

Serviciul religios a avut loc, rugăciunea a fost rostită, iar bunicul a spus „AMIN”. În noaptea aceea, într-un vis, el însuși s-a văzut cântând refrenul unui cântec, care a fost cântat în timpul studiului biblic: „Eu merg braț la braț cu Iisus”. Imaginea din vis s-a schimbat, iar diavolul a apărut înaintea lui. Bunicul lovea cu picioarele în el, dar curând a fost trezit de bunica:

lumicul Otto

— Ce faci? a strigat ea.

— Îl lovesc pe diavol să cadă din pat!

— Păi, tu pe mine mă lovești, i-a răspuns bunica ofensată.

După ce își vânduse barul, bunicul frecventa un bar din apropiere. A doua zi, după serviciul religios a intrat într-un bar și a comandat băutură, dar după prima înghițitură, a înapoiat-o barmanului și a zis:

— Ia-ți-o înapoi! Nu are gustul corespunzător! Astfel a comandat un alt pahar învățând barmanul cum să-l prepare, dar gustul a fost același; a ieșit afară și a intrat într-un alt bar, scena repetându-se din nou, însă la ușa celui de-al treilea bar, a fost oprit de o voce interioară:

— Nu îți aduci aminte ce s-a întâmplat noaptea trecută? Acum tu mergi „la braț cu Iisus” și Lui nu îi place să mai bei; iată de ce lichiorul nu mai are niciun gust pentru tine.

El a fost izbăvit de puterea diavolului. Din ziua aceea (avea 60 de ani) și până când a murit (la 89 de ani) bunicul nu a mai gustat alcoolul.

În schimb, s-a simțit dator față de foștii săi clienți și a mers să-și ceară iertare pentru că a contribuit la păcatul lor. Cu Biblia sub braț, a bătut la ușa șefului de poliție și a primarului din North Milwaukee:

— Vă mai aduceți aminte de mine? Obişnuiam să vă vând

băutură. Acum vin să vă aduc ceva care nu costă nimic. Apoi își deschidea Biblia și le împărtășea Evanghelia.

La scurt timp după întoarcerea sa la Dumnezeu, doctorii l-au găsit bolnav de diabet, iar rana de la picior a fost diagnosticată ca fiind cangrenă. Cangrena se întinsese într-atât încât piciorul trebuia amputat de la genunchi. În 1930, aceasta era o operație periculoasă, mai ales pentru un om bătrân, dar nu exista altă alternativă. Tata și unchiul Gilbert erau îngrijorați nu numai din pricina pericolului fizic, dar se temeau și de repercusiunea spirituală ce ar putea rezulta în urma acestui traumatism. Bunicul Otto era un începător în lucrurile lui Dumnezeu. Ar fi blestemat el pe Dumnezeu pentru amputarea piciorului? S-ar amări el din această pricină?

Operația a fost efectuată cu succes. Tatăl meu și unchiul Gilbert erau în sala de reanimare când bunicul și-a revenit după anestezie și l-a auzit spunând primele cuvinte:

— Slavă lui Dumnezeu! Diavolul mi-a luat piciorul, dar Iisus mi-a luat inima.

Capitalul 2

SIMD ÎMPREUNĂ CU DUHUL SPĂWT PIN CER

Pentru unii oameni, mântuirea este o experiență radicală. Hristos inundă viața lor cu o putere reală, astfel încât, întoarcerea la felul de viață de dinainte este de neconceput. Domnul spulberă întinericul și cutremură sufletele lor. Erwin Brueckner a avut o astfel de experiență. A intrat în împărăția lui Dumnezeu cu toată inima și cu toată energia pe care o avea.

Noua viață era proaspătă și activă; era într-o permanentă conversație cu Dumnezeu. El îi vorbea, iar Dumnezeu îi răspundea. Din când în când i se părea că aude îngerii cântând și se unea cu ei în cântecul lor; locul în care se afla nu avea cine știe ce importanță. Dumnezeu era la fel de real, indiferent că era pe trotuar, într-un centru comercial al orașului sau în camera personală de rugăciune.

Erwin a dat tot ceea ce avea și și-a dorit tot ceea ce Dumnezeu avea. La două săptămâni după convertirea sa, un preot luteran, L.H. Zimer din Pennsylvania, a vizitat biserica lui și a ținut o predică mișcătoare despre necesitatea umplerii cu Duhul Sfânt. Pastorul a invitat la rugăciune pe cei însetați și înfometați spiritual, în camera alăturată. Erwin își ținea fiul cel mai mare, Erv Jr., în brațe, dar aceasta nu l-a reținut; l-a așezat pe un scaun apropiat, spunându-i să-l aștepte

până se va întoarce. El a fost primul care s-a ridicat în picioare și, pentru un moment, nimeni altcineva nu s-a mai mișcat. În timp ce cobora printre rânduri, și-a ridicat brațele spre cer, iar cei care l-au urmărit, au mărturisit mai târziu că mâinile lui s-au întors într-un fel ciudat, prin care îndemna congregația să-l urmeze. Mulți dintre ei au răspuns îndemnului lui, iar Erwin a luat acest lucru ca fiind chemarea lui de a-i invita și pe alții să experimenteze prezența Domnului.

Mărturisind împreună cu Duhul Sfânt di **k** cec în timp ce Erwin intra în sala de rugăciune, o lumină a strălucit din cer. În 1928, cu șapte ani înainte de convertirea sa, o lumină a strălucit în camera sa când stătea în pat. Pe atunci era tânăr, un păgân, fiul unui barman, însă lumina aceea l-a buimăcit în totalitate. Acum însă, el a realizat că aceasta era o manifestare a Duhului lui Dumnezeu. A căzut în genunchi și a început să lăcrimeze. Când s-a ridicat și a deschis ochii, a văzut că lacrimile sale formaseră o mică baltă pe dușumea. Din ziua aceea, tatăl meu, Erwin Brueckner, a devenit un martor puternic al Domnului Iisus Hristos.

Era de prisos să spui cuiva că ceva era diferit la el. Diferența era evidentă. Niciunul din familia lui sau din cunoștințele lui nu era un creștin adevărat. Erwin și-a vizitat toate rudele pe rând și când a terminat, a luat-o de la început. A insistat, a persistat ca ei să se întâlnească cu acea Persoană extraordinară cu care se întâlneau și el. Unul câte unul, frații și surorile sale au cunoscut pe Hristos. Așa s-a întâmplat și cu părinții lui și cu multe din rudele sale.

Duhul Sfânt l-a mișcat. Într-o noapte, a fost trezit din somn iar Cuvântul Domnului a venit la el: „Mergi și vorbește-i Emei Lauterbach”. Bunica Lauterbach era o persoană morală și religioasă. Ori de câte ori a încercat să-i vorbească înainte, ea răspundea: „Eu am biserica mea”.

În dimineața următoare s-a hotărât să meargă la bunica chiar în acea zi. Ea vorbea numai limba germană, dar germana pe care el o cunoștea era destul de sărăcăcioasă, așa că a rugat o doamnă elvețiancă din vecinătate să meargă cu el, pentru a-l ajuta la traducere. Totuși, în timp ce erau adunați în camera de zi a bătrânei, ungerea lui Dumnezeu a venit peste Erwin și limba germană curgea în mod fluent de pe buzele lui, iar doamna pe care o invitase a amuțit și urmărirea lucrarea Duhului Sfânt. După câteva minute, bunica Lauterbach a spus: „mă duc în camera mea să mă rog”. Când s-a întors din cameră, ea avea o inimă și o minte nouă.

Fiica bunicii Lauterbach, Emma, s-a împotrivit mereu fiicei sale, Alice, și a soțului ei. Ea, la fel ca mama sa, era foarte religioasă. La scurt timp după vizita lui Erwin la Lauterbach acasă, el și Alice au invitat-o pe Emma la un studiu biblic. Erwin i-a spus lui Alice: „Bineînțeles că nu va veni”. O invitaseră de multe ori înainte, dar fără succes.

Erwin Jr., Kenny și ceilalți copii mai mici, vedeau acum această lucrare minunată a Domnului în părinții și în rudele lor. Ei L-au văzut pe Dumnezeu, făcând minuni și răspunzând rugăciunilor într-un mod uimitor, în timp ce mama și tatăl lor vorbeau despre bunica Pollnow, cei doi băieți care se aflau în cameră, s-au furișat neobservați în dormitorul lor și au

Ce au în Wptuit măihile noastre

Mama și Tata

«fin eet început să se roage. Erwin și Alice au auzit acordurile
unui cântec, venind din camera lor: „Crede doar, crede doar, toate

lucrurile sunt posibile, crede doar". Alice a mărturisit: „Ei au credința care nouă ne lipsește". Ema Pollnow s-a dus în seara aceea la ora de studiu biblic și s-a întors la Dumnezeu într-un mod extraordinar. Motivul pentru care s-a dus a fost pentru că bunica Lauterbach îi spusese doar: „Ascultă ce are de spus Erwin! El cunoaște calea. Da, noi avem religia, dar el îl are pe Hristos.

În timp ce bunica Lauterbach era pe patul de moarte, a spus celor iubiți din jurul ei: „Oh, această briză răcoroasă este așa de plăcută". Ușa și toate ferestrele erau închise, dar adierile cerești ventilau camera, mângâind un sfânt înainte de a fi luat în slavă.

Într-un noapte, Erwin a visat-o pe o mătușă de-a lui șezând într-un sicriu. Ea îl îndemna și-i zicea: „Curăță pereții aceștia!" în cameră, pe dușumea, se afla o grămadă de cârpe și ea i le dădea una câte una, totuși pereții rămâneau tot atât de murdari ca la început. Apoi a auzit un glas: „Neprihănirea lor arată ca niște zdrențe murdare". El nu știa că mătușă lui era bolnavă, dar când a ajuns la ea acasă, a găsit-o în pat, bolnavă de inimă. Ea era gata să se încreadă în Iisus ca în singura ei neprihănire.

Înainte de moartea sa, mătușă nu mai era capabilă să recunoască nici pe cei mai apropiați ai săi, nici chiar pe soțul său. Când Erwin a vizitat-o din nou, unchiul i-a deschis și i-a spus că ea deja era în agonia morții. În momentul în care tata a intrat în cameră, mătușă a deschis ochii și a zis: „Erwin, tu poți să te rogi!". Împreună, s-au rugat înainte ca ea să treacă râul spre patria cerească.

Unchiul Gilbert a fost unul care s-a întors la Dumnezeu prin tatăl meu. Viața lui, ca și a lui Erwin, a fost transformată în mod radical. El, împreună cu frații și surorile sale, lucrau în barul pe care-l deținea Otto Brueckner, tatăl lor, și a învățat să amestece și să servească băutura. La vârsta de 13 ani, a învățat să cânte la tobă și cu o anumită ocazie a călătorit cu orchestra într-un turneu în Puerto Rico.

În contextul în care Gilbert a găsit pe Dumnezeu, se punea foarte mult accent pe „câștigarea sufletelor". Aceasta a devenit o dilemă mare pentru el, deoarece el dintotdeauna a fost sfios și rezervat. Să meargă pur și simplu la un necunoscut și să inițieze o discuție, în special despre ceva așa intim – sufletul omului, era un lucru pe care el nu și-l putea imagina că-l va face vreodată. El a adus această problemă înaintea Domnului în rugăciune.

Unchiului (Gilbert i-a venit o idee: să meargă în parc și să vadă

dacă se va ivi vreo oportunitate să mărturisească despre Dumnezeu. Acolo, el a zărit doi bărbați șezând pe o bancă și discutând. Unul din ei avea un baston alb, probabil era nevăzător. Unchiul s-a așezat la celălalt capăt al băncii. Curând, unul din cei doi bărbați s-a ridicat și a plecat, iar orbul, fiind conștient de prezența altcuiva, a întrebat: „Tu ce crezi despre situația din lume?” Gilbert a văzut că aceasta era o ușă larg deschisă să-i vorbească despre adevărata nevoie a acestei lumi – ca fiecare, în mod individual să vină la mântuire prin Hristos. Bărbatul l-a întrerupt: „Eu chiar nu sunt interesat de aceste lucruri, dar soția mea este. De ce nu vii la noi acasă să vorbești cu ea despre toate acestea?” El i-a dat adresa lui Gilbert și au stabilit o dată pentru întâlnire.

Unchiul meu s-a pregătit asiduu pentru această întâlnire, însă când a ajuns la adresa cu pricina, și-a dat seama că soția acelui om orb nu-l aștepta deloc.

— Vindeți polițe de asigurare? a întrebat ea, probabil văzând mapa în care se afla Biblia.

— Nu, a răspuns el. Am stabilit cu soțul dumneavoastră să vin și să vă vorbesc despre Evanghelie.

— Păi, dacă așa stau lucrurile, de ce nu intrați ca să ne spuneți ce aveți de spus. Noi deja avem doi musafiri, dintre care una este o doamnă din California.

El a intrat și și-a deschis Biblia. În timp ce le vorbea, lacrimile curgeau pe obrajii doamnei din California. El a întrebat-o: „Ați vrea să-L primiți pe Hristos?” Ea a încuviințat din cap în semn afirmativ, iar Gilbert a îngenuncheat împreună cu ea și s-au rugat. Când s-au ridicat de pe genunchi, el a observat că și celălalt vizitator plângea și se rugase împreună cu ei. Ce minunat a lucrat Dumnezeu prin ucenicul Său începător care pur și simplu s-a dedicat spre folosul Său!

Sora mea cea mare, Ruth, era la școală în timpul acela și s-a întors la Dumnezeu în timp ce asculta o predică la radio. Ruth a dorit ca prietenele și colegile ei să audă și ele despre Iisus. A rugat-o pe o mătușă care locuia în apropiere să-i dea voie să-și invite prietenele la ea pentru o întâlnire de copii. Bineînțeles că mătușa a încurajat-o să facă acest lucru și au stabilit ca întâlnirea să fie ținută de mătușa Edna și doamna Cristin (o vecină care o ajuta) după terminarea orelor de curs. Copiii au venit în număr mare, iar Dumnezeu și-a început lucrarea printre ei.

În 1930 exista foarte puțină educație pentru copiii cu handicap; o fetiță care participa la adunarea de copii, era surdo-mută. Ea a atras atenția tatălui meu într-un mod special, astfel că s-a ocupat imediat de lucrul acesta. A mers direct la ea, și-a pus mâinile pe capul ei și a cerut Domnului să o vindece. După rugăciune, a cerut fetei să repete cuvântul „Erwin” (după ce, înainte, a întors-o cu spatele, pentru a nu-i vedea buzele). Buzele ei micuțe s-au mișcat, și de pe ele a țâșnit primul cuvânt pe care l-a rostit vreodată – Erwin. Tata a intrat într-o cameră și a strigat cu glas tare alt cuvânt pe care fetița l-a repetat, și apoi altul și altul. Nu sunt mulți ani de când mătușa Edna s-a întâlnit și a vorbit cu acea persoană, acum o femeie de 70 de ani. Ea a mărturisit mătușii încă o dată, miracolul extraordinar pe care Dumnezeu l-a făcut în viața ei, pe când participa la adunarea de copii, în anul 1936.

Tatăl meu nu a pierdut nicio posibilitate de a se ruga cu cineva. Un bătrân a venit la el, cu o foaie de hârtie în mână, pe care, zicea el, era scrisă o adresă. Erwin a luat hârtia și a văzut că scrisul nu era citeț.

— Nu înțeleg, dar hai să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere!

Cei doi au intrat, au îngenunchat și s-au cufundat în rugăciune. Când s-au ridicat în picioare, Erwin l-a condus pe bătrân până la ușă și i-a spus:

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta cu adresa.

— Nu, aceasta era adresa, a răspuns el.

După ce a închis ușa, tata a mers la fereastră pentru a-l petrece cu privirea; dar nu era nimeni, nici în holul de la intrare, nici pe alee, nici în curte, nicăieri. Atunci un verset din Biblie i-a inundat mintea: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.

În seara dinaintea Zilei Recunoștinței, 1935, tata s-a întors la Dumnezeu. La exact un an după acea zi, se plimba pe „Willard Avenue” în North Milwaukee. S-a oprit în fața unei vitrine cu jucării și a vorbit cu niște copii care se uitau prin vitrina aceea. De după colț, a văzut o femeie mergând pe partea opusă a străzii. Aceasta a traversat și a mers în direcția lui. Tatăl meu s-a întors în timp ce ea se apropia și l-a privit țintă în ochi. Prima reacție interioară a lui a fost: „Femeia aceasta e ne bună”, dar o voce l-a mustrat. Ea a zis:

— Domnule, tocmai vin de la biserica care este la câteva blocuri depărtare. Am vrut să fiu mântuită, însă cei de acolo nu au putut să mă

ajute, dar tu poți să mă ajuți.

Chiar acolo pe „Willard Avenue”, cei doi și-au plecat capul în rugăciune și astfel tata a condus-o pe Sandy Jacobs la Domnul Hristos. Ea a absolvit Institutul Biblic Sf. Pavel în 1944, s-a căsătorit cu un absolvent al Institutului Biblic Moods și au devenit misionari. În timp ce se deplasa mai departe, tata se gândea: „Acesta este cadoul meu de ziua de naștere” și astfel și-a sfârșit el primul an în Domnul.

Capitolul 3

Chiar din prima zi, rugăciunea ta a fost ascultată

Erwin Brueckner și-a privit pantofii obișnuiți din piele de lac și s-a tras un pas înapoi pentru a vizualiza mai bine orchestra cu cei zece instrumentiști. Fiecare din cei zece purta un costum negru și avea în față un steag alb-albastru, pe care era scris numele formației – „The Brueckner Melody Kings”. Fiecare muzician din fața lui purta câte un smoching negru. Pentru a începe, Erwin și-a ridicat bagheta exact când cortina a început să se ridice. Pe vremea aceea, aceasta se rula manual și, din nefericire, fracul lui Erwin s-a agățat de cortina care se ridica iar înainte ca cel ce făcea lucrul acesta să realizeze situația dificilă, tatăl meu atârna între cer și pământ. O cortină exterioară a fost coborâtă și Erwin Brueckner a fost scutit de încurcătura de a se balansa neputincios în fața publicului. Totuși, acest lucru a afectat mult mândria și moralul orchestrei și nu au putut să-și revină după acest început groaznic. După acest concert șovăitor, ei au părăsit teatrul ieșind prin o ușă dosnică pentru a evita întâlnirea cu ascultătorii.

Primul spectacol de scenă al formației a fost un eșec total, și din seara aceea lucrurile au mers în declin; visul lui Erwin de a deveni liderul unei orchestre, s-a spulberat. Invitațiile erau din ce în ce mai puține, iar membrii orchestrei, descurajați, plecau unul câte unul.

Tatăl meu era acum un muzician talentat, un violonist excelent, pregătit de un profesionist din Chicago. Avea tăria și potențialul de a deveni el însuși un profesionist exersând multe ore pe zi. Dar ceva îi stătea în cale, sau mai bine zis, *Cineva*, care avea alt plan pentru viața lui.

Dumnezeu însuși s-a descoperit tatălui meu. Prima dată o lumină strălucitoare l-a trezit din somn, convingându-l de realitatea din tărâmul spiritual. Șapte ani mai târziu, el și mama s-au mutat lângă o familie creștină care i-a condus la o relație personală cu Iisus Hristos.

Locurile de muncă erau rare în 1935. Tata și-a găsit un serviciu

ca vânzător ambulant de bomboane pentru Crăciun. Aceasta era o slujbă ideală pentru un creștin de curând întors la Dumnezeu. Nu știi dacă a avut succes sau nu ca vânzător de bomboane. Tata povestea numai despre faptul că a avut multe ocazii de a mărturisi pe Domnul Hristos. Între Ziua Recunoștinței și Crăciun, Erwin Brueckner a vorbit tuturor vecinilor despre noua sa credință de fiecare dată când i se ivea vreo posibilitate. Unul dintre primii lui convertiți a fost un băștinaș american, Tony Doxtator.

La un moment dat, în vara anului 1936, la ușa noastră a apărut o femeie indiană. Soțul său a trimis-o să caute pe vânzătorul de bomboane, care venise în casa lor și cu care se rugaseră împreună pentru mântuirea lui. Ei nu-i știau nici numele, nici adresa, așa că biata femeie a cutreierat străzile din North Milwaukee, căutând „omul care vorbea despre Iisus” și l-a găsit.

Misiunea femeii era dublă. În primul rând, venise datorită soțului, iar în al doilea rând venise împinsă de o dorință din inima ei. Evident, Duhul Sfânt a mișcat-o, iar teama de Dumnezeu era în ea.

— Aș vrea să vă cer iertare, a spus aceasta: în timp ce dumneavoastră erați în camera de zi, vorbindu-i soțului meu, eu și fiica mea stăteam în bucătărie și vă batjocoream.

— Te iert, dar tu ai nevoie să-ți predai inima Domnului Iisus.

Ei și-au plecat capetele, iar tata a condus-o în rugăciune pentru a-L primi pe Hristos ca Mântuitor și Stăpân. Apoi, i-a spus tatălui meu că soțul ei zăcea într-un spital din cauza unei boli de plămâni rar întâlnită, și dorea să-l vadă neapărat pe tata înainte de a muri.

La scurt timp după această întâlnire, Erwin era la spital, punându-și o mască pe față și un halat înainte de a intra în camera lui Tony Doxtator. Acesta era foarte preocupat de rudele sale.

— Te rog, l-a implorat bolnavul, du-te în nord, găsește familia mea și dă-le și lor mesajul pe care mi l-ai adus mie. A amintit pe fratele său, Bill, într-un mod deosebit.

— Voi merge și le voi spune, a fost răspunsul tatălui meu. Prin acest răspuns el a intrat în misiunea vieții sale – să spună Evanghelia lui Iisus Hristos băștinașilor americani. Aceasta s-a întâmplat în primul an după ce tatăl meu l-a găsit pe Hristos.

Tony pierduse aproape orice legătură cu părinții și frații lui, nici nu mai știa sigur unde locuiau – pe undeva pe malul estic al lacului Winnebago, probabil lângă orașul Stockbridge.

În vechime, poporul lui Dumnezeu rezolva asemenea probleme prin rugăciune. Tatăl meu a împărțit cererea lui Tony și celor din „Strâng Bând”, Wisconsin Tabernacle. Acest grup era format din câțiva noi convertiți: mama, tata, unchi, mătuși și alți câțiva, care cântau sau învățau să cânte la instrumente cu coardă. Nu era rafinată orchestră pe care Erwin visase să o dirijeze, dar ceea ce le lipsea în privința tehnicii, s-a compensat în entuziasmul și iubirea sinceră de a-L servi pe Domnul Hristos.

Mătușa Edna Pollnow mărturisea că tot ceea ce făceau în „Strâng Bând” și în „Tab” (prescurtarea de la Wisconsin Tabernacle) era scaldat în rugăciune. Ea spunea: „Noi am trăit prin rugăciune”. Adunările de rugăciune se țineau aproape în fiecare noapte, iar dacă nu se putea în biserică, se țineau în casa cuiva. Duminică, toți credincioșii își luau prânzul la adunare. Se rugau tot timpul zilei, iar după terminarea programului, se forma o adunare de rugăciune oriunde și uneori dura până la 2 dimineața.

Oare acesta era motivul pentru care mulți oameni din nordul Milwaukee erau atrași de Hristos? Oare acesta era motivul pentru care se spunea că oamenii care găseau tractate despre Evanghelie pe stradă se opreau acolo și le citeau, iar uneori, cădeau în genunchi pe trotuar pentru a se ruga? Oare din cauza aceasta câțiva unchi și câteva mătuși, cedând la insistențele părinților mei de a participa la adunări, se împietreau în mod voit față de orice predare și totuși, rezistența lor interioară se prăbușea?

De exemplu, unchiul Harry și mătușa Edna Wiesner, proaspăt căsătoriți la vremea aceea, au mers la o adunare de rugăciune ca să-i facă pe plac bunicii Brueckner, mama Ednei. Ei au convenit (înainte de a intra) să nu-și ridice mâinile așa cum era obiceiul acelor care-L căutau cu adevărat pe Dumnezeu. Totuși, stând pe genunchi, cu ochii închiși, mâinile lor s-au ridicat deodată, ca la comandă.

Mătușa Edna Pollnow era cea care credea că religia ei și viața ei morală sunt pașaportul pentru cer și nu are nevoie de nimic altceva. Ea a devenit subiectul rugăciunilor noastre și a consimțit să meargă de două ori cu mama mea la adunare, dar s-a hotărât să nu fie atentă la predică, însă, la sfârșitul celei de-a doua întâlniri atenția i-a fost captată de o cântare. Duhul Sfânt i-a atins inima și ea a intrat în împărăția lui Dumnezeu. Unchiul Gilbert și mătușa Agnes L-au găsit pe Domnul în mod similar.

Când tata a împărtășit cererea și dorința lui Tony Doxtator celor din formația „Strâng Bând”, ei s-au plecat în rugăciune și au cerut Domnului să-i călăuzească spre rudele sale. Astfel, într-o sâmbătă, și-au pus instrumentele în câteva automobile și s-au îndreptat spre autostrada 55, ce ducea spre orașul Stockbridge. Intersecția principală avea trei baruri pe cele patru colțuri ale sale. Aceasta explică de ce absolvenții Școlii Parohiale de aici, depășesc în număr absolvenții școlilor publice din oraș. Odată ajunși, s-au îndreptat spre autoritățile orașului, pentru a cere permisiunea să facă o întâlnire pe stradă. Aceștia au refuzat categoric, împotrivindu-se unei astfel de invazii a creștinismului viu în comunitatea lor. Ca să iasă din încurcătură, oficialii au sugerat celor din grup, să încerce într-un sat apropiat, Quinney, unde se desfășura o sărbătoare anuală.

Credincioșii din Milwaukee s-au urcat din nou în mașini și au mai parcurs trei mile spre sud, oprind pe partea dreaptă a străzii din Quinney unde era sala de dans. De data aceasta, nu s-au mai deranjat să ceară permisiunea autorităților. Și-au luat instrumentele, le-au acordat, și le-au așezat de-a lungul străzii. După ce totul a fost gata, au așteptat ca cei care cântau în sala de dans să facă o pauză, iar când pauza a apărut, au început ei să cânte. Oamenii ieșeau în valuri din sală și se adunau în jurul lor. Au cântat câteva cântări însuflețitoare de evanghelizare și apoi, tatăl meu a început să predice. După terminarea predicii, i-a rugat pe aceia care doreau să-L primească pe Domnul Iisus să ridice mâinile pentru rugăciune. S-au ridicat paisprezece mâini și tata s-a rugat pentru ei. În discuția care a urmat, au descoperit că una din cele patrusprezece mâini ce s-au ridicat, era a unui indian pe nume Bill Doxtator! Rugăciunea și-a atins ținta. Nu numai că cei din grup l-au găsit pe omul căutat, dar fratele pierdut al lui Tony a fost găsit de Dumnezeu.

O doamnă s-a apropiat de tata și i-a spus:

— Pe proprietatea mea se găsește o biserică. Este goală, și pentru că mâine este duminică, n-ați vrea să veniți să țineți un serviciu religios? Mă rog de opt ani pentru ca cineva să folosească această biserică.

Să te rogi opt ani – înseamnă o perioadă foarte lungă de rugăciune fără niciun rezultat! Tatăl meu avea mai puțin de un an de când se întorsese la Domnul când se îndrepta înspre locul întâlnirii din Quinney. Cu aproximativ șapte ani în urmă, a strălucit o lumină prin

tavanul dormitorului său, trezindu-l din somn. Dacă aceste date erau exacte, înseamnă că lumina din dormitor a apărut în momentul în care femeia din Quinney a început să se roage. Între timp, multe lucruri trebuiau puse la punct – o schimbare de locuință unde aveau vecini creștini... un indian convertit, care pe patul de moarte și-a exprimat ultima dorință... o ușă închisă în Stockbridge unde autoritățile recomandau Quinney... venirea formației „Strâng Bând” care coincidea cu sărbătoarea din sat – Sărbătoarea Revederii. Femeia era cu siguranță inconștientă de ceea ce făcea Dumnezeu pentru a răspunde rugăciunilor ei.

Aici, Dumnezeu avea inimi însetate după Evanghelie și curând, aceștia au format o nouă congregație. Acolo era pregătită o clădire goală pentru ca cineva să vină să predice. Dumnezeu a pregătit tocmai pentru acest scop un om în vârstă de 31 de ani care avea o inimă arzătoare să ducă Evanghelia celor pierduți.

Câteva săptămâni mai târziu, tata a scris episcopului Bisericii Metodiste și i-a oferit 200 de dolari pentru acea capelă goală. Atunci erau vremuri grele, iar banii – foarte puțini. Episcopul s-a bucurat că cineva folosea mica clădire cu un scop atât de nobil și a acceptat oferta. Imediat după aceea s-a făcut tranzacția, iar episcopul a trimis actele clădirii. Tatăl meu a devenit pastorul capelei din Quinney.

În anii care au urmat, tatăl meu și-a definitivat studiile de pastor și tot în acest timp, a fost deseori invitat să susțină adunări de evanghelizare pe toată întinderea Middle West, iar vioara lui era foarte îndrăgită în majoritatea bisericilor și conferințelor. Îl pot vedea și azi cu ochii minții, stând în picioare cu reverență, ducându-și vioara sub bărbie, potrivit arcușul în poziția corectă, în timp ce acompaniatorul își termina introducerea. Pot vedea publicul mai întâi fermecat, apoi cu lacrimi pe obraz, în timp ce tatăl meu cânta încet, rar și dulce refrenul imnului său preferat:

„Am găsit o pace adâncă pe care nu am cunoscut-o niciodată și o bucurie pe care această lume nu mi-o poate oferi, De când am predat controlul trupului și sufletului meu Minunatului, minunatului meu Mântuitor”.

Ceea ce a început în vara anului 1936, i-a adus mai multă satisfacție și bucurie în viața lui, decât ar fi putut să experimenteze vreodată ca dirijor al unei orchestre cu 10 instrumentiști.

CUȚITE, ARSENIC ȘI EXCREMENTE

Casa lui Bill și Ethel Doxtator se afla într-un sat la 80 de mile distanță de Milwaukee și era un paradis al demonilor. Alcoolul juca un rol important în teama și nefericirea care domnea în viața mizerabilă de zi cu zi. Oricine își poate imagina teroarea în care trăiau cei doi copii, Marvin și Marcela, în timp ce își priveau părinții urmărindu-se cu cuțitele.

Se poate presupune cu ușurință că nici copiii nu au fost scutiți de violență. Ei au suferit bătăi grave din partea tatălui lor care de cele mai multe ori era beat. Adeseori, mâncarea era insuficientă, iar toate acestea deveniseră o povară prea grea pentru Ethel. Religia pe care o avea ea era neputincioasă în fața forțelor care stăpâneau viața și sufletele lor. Situația în care se aflau atunci era intolerabilă și – ce perspectivă de schimbare și de speranță era pentru viitor? Viitorul părea să le promită doar mai mult întuneric și mai multă disperare.

Ethel era dependentă de nicotină. Familia Doxtator era foarte săracă, iar ea trebuia să se înjosească pentru a-și satisface plăcerea în continuare. Își puna copiii să adune mucurile de țigară care erau de-a lungul străzii. Chiar ea s-a oferit să măture sala de dans pentru a face același lucru. Când se așeza la masă, obișnuia să-și pună o grămăjoară de mucuri, pe care le plasa lângă farfurie, iar unele erau așa de mici încât abia reușea să le aprindă fără a se frigă la degete.

În mintea ei a intrat un gând rău. Trebuia să pună capăt la această viață dureroasă pe care o trăia – o viață blestemată. Dacă amesteca arsenic în mâncare putea opri atât suferința ei, cât și a familiei sale. Gândul acesta i-a captivat mintea, biruind orice dorință de a trăi.

Într-o zi s-a decis să-și ducă la îndeplinire acest gând ascuns. „Astăzi, voi cumpăra otrava”, a zis ea. A părăsit casa și s-a îndreptat către magazinul cu droguri din sat. La intrare era un afiș pe care scria:

„ÎNCHIS PENTRU O PERIOADĂ NELIMITATĂ din cauza morții proprietarului”.

Într-o zi de sâmbătă, la scurt timp după această întâmplare, Bill bea în sala de dans din Quinney, ca de obicei. Înainte de sfârșitul zilei era foarte probabil să se ia la bătaie cu cineva. Se celebra Sărbătoarea Revederii și micul sat fremăta. Oamenii veneau de la distanțe mari, atât de la oraș, cât și de la țară. În timpul unei pauze de dans, Bill a auzit niște acorduri muzicale venind de undeva de afară. Împreună cu mulți

alții, a ieșit și a văzut aproximativ 20 de oameni cântând la instrumente muzicale așezați în rând de-a lungul străzii.

Curioșii care veniseră la petrecere s-au adunat în jurul muzicienilor și au observat că mesajul cântărilor era unul religios. Totuși, pentru că melodia era veselă și atractivă, au rămas să asculte cântecele unul după altul. Mulțimea creștea, iar un bărbat înalt, cu o vioară în mână, a pășit în față, a pus vioara la locul ei și a scos Biblia.

Bărbatul acela a spus că se numea Erwin Brueckner și că în urmă cu șase luni, a fost un bețiv, fiul unui barman din Milwaukee. Într-o seară, pe când era la o adunare, prima la care a participat vreodată, viața lui s-a schimbat în mod radical. Schimbarea a fost așa de puternică și de zguduitoare că nu a putut să păstreze tăcerea. Datorită mărturiei sale, mulți alții au venit la Domnul Hristos și, recent a ajutat un indian pe patul de moarte să-și găsească speranța în Mântuitorul. Omul acesta, Tony Doxtator, i-a cerut să facă această călătorie din Milwaukee și să împărtășească Vestea bună rudelor sale. Bill trebuie să fii fost uimit când a auzit asemenea lucruri. Tony era fratele lui!

Apoi, Erwin Brueckner a început să proclame mesajul mântuirii, salvarea pe care Dumnezeu a pregătit-o ca lumea pierdută să poată găsi speranță pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Dacă ei voiau să se întoarcă de la viața păcătoasă, condusă de firea pământească pe care o trăiseră și să se încreadă în Domnul Hristos pentru mântuirea și schimbarea lor, puteau să o facă. El le-a cerut să ridice mâna toți aceia care vor să-L primească pe Hristos atunci. Mâna lui Bill s-a ridicat împreună cu alte treisprezece.

Adesea i-am auzit pe părinții mei vorbind despre primul weekend în Quinney. Ei spuneau cum o doamnă le-a cerut, să conducă serviciile de duminică într-o capelă mică ce se afla pe proprietatea sa. Ei povesteau cum „Strâng Bând”, grupul de muzicieni amatori ce-l însoțea pe Erwin în evanghelizările lui, au petrecut restul zilei de sâmbătă făcând curățenie în acea clădire. În același timp, ei au vorbit cu cei din familia Doxtator – Bill, tatăl său, frații lui, Charlie și John. Ei ascultau cu plăcere ceea ce auzeau. Bunicul Doxtator, Bill și Charlie s-au rugat fiecare să-l primească pe Hristos în viețile lor. John le-a oferit o cameră în casa sa, astfel că douăzeci de oameni sau mai mulți, au putut să rămână peste noapte acolo. Nu au putut să doarmă prea mult toți laolaltă într-o cameră întinși pe dușumea, însă au avut parte

de un timp extraordinar! Făceau comentarii amuzante despre șoarecii care traversau camera întunecată, în grabă.

Reacția lui Ethel Doxtator a fost total diferită de cea a soțului ei. Ea era foarte supărată ca și sora ei, Frieda, soția lui John. Amândouă aveau înclinații religioase și au fost sfătuite să se ferească de oricine aducea o religie diferită de a lor. *k* Ethel a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a evita contactul cu acei invadatori din Milwaukee. Cearta a izbucnit în noaptea aceea în ambele familii.

Frieda îi povestise în prealabil! surorii sale, cum vizitatorii s-au J rugat până la miezul nopții. Tatăl meu avea un nas cam mare, care a I suferit multe accidente, iar când el I s-a apropiat de Ethel pentru a-i 1 împărtăși Evanghelia, ea nu a făcut niciun efort să-și ascundă disprețul, I spunând:

— Nu am mai văzut niciodată I un nas așa de mare la cineva. Și a 1 scuipat mânioasă.

Erwin a trecut sub tăcere U această insultă, iar soția sa, Alice, a observat zâmbind.

Săptămâna care a urmat, s-au \ întors din nou. Dar acum aveau o clădire în care se să poată ține serviciul religios, iar familia Brueckner și-a găsit chiar o casă de

Închiriat. Așadar, s-au mutat acolo. Se părea că fiecare intenție a lor era dusă la îndeplinire. Acest lucru a înfuriat-o pe Ethel, dar ce o deranja cel mai mult era insistența acestora că ea era o păcătoasă. Ea și-a pus în gând să plece de acasă de fiecare dată când Erwin îi va vizita. Totuși, într-o zi când era singură acasă, Ethel l-a văzut cum intra cu mașina în curte. Atunci, a adunat câteva excremente și a mânjit cu ele clanța din exteriorul ușii. Când tatăl meu a intrat în casă, liniștit, a cerut puțină apă pentru a-și spăla mâinile; părea că nicio ofensivă nu-l putea descuraja.

Acest fel de comportament era atât de diferit de izbucnirea mâniașă, blestemele, și chiar violența fizică cu care ea era obișnuită. Puțin câte puțin, inima ei a început să se înmoaie. Într-o zi, a auzit un program evanghelic la radio. Stătea pe un scaun, cu picioarele proptite pe soba de la bucătărie, fumând o țigară. Înainte de a sfârși mesajul, predicatorul a pus o întrebare: „Este cineva care ascultă acest mesaj și

dorește să-L primească pe Hristos?” Ethel a încuviințat din cap și a ridicat mâna cu țigara între degete.

Din acel moment rezistența ei a cedat. Ea rămânea acasă ori de câte ori familia Brueckner venea în vizită. Lua parte la studiile biblice care se făceau în casele oamenilor și mergea chiar și la biserică, împreună cu familia.

„Ei mi-au spus că s-au rugat pentru mine”, explica Ethel. „Dumnezeu ne a Arăma atunci când noi ne împietrim. Eu nu știam că Domnul se ocupa de mine, dar ei știau. Nu puteam să trec cu vederea că erau așa drăguți și amabili cu mine. Urechile mi s-au deschis în cele din urmă, și am recunoscut că eram o păcătoasă. După doi ani, am fost mântuită. Toți roiau în jurul meu și erau foarte iubitori”.

Deși avea numai trei clase, Ethel a devenit o elevă silitoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Stătea ore în șir cu caietul și Biblia în mână, lângă aparatul de radio, ascultând un program creștin emis din

Chicago, în cele din urmă, a devenit învățătoare de Școală Duminicală, iar cei ce urmau cursurile ei se considerau privilegiați să o asculte. Ethel vorbea încet, cu o voce plăcută, blândă, în felul americanilor băștinași, asociind principiilor biblice unele exemple din natură.

Alții din familia Doxtator au venit la Domnul mult mai târziu, unii după ce familia Brueckner a părăsit acea zonă, iar unul chiar după moartea lui Erwin. Frieda a continuat să se opună Evangheliei mult timp după ce sora ei s-a convertit. Însă când era pe patul de moarte în spital, Ethel a vizitat-o și i-a împărtășit Evanghelia din nou. Ea a părăsit camera, dar a simțit că trebuie să se întoarcă urgent pentru a-i mai spune câteva cuvinte. De data aceasta, Frieda a implorat-o: „Oh, Ethel, roagă-te pentru mine!”. Astfel, ea a ajuns să nădăjduiască în Hristos înainte de a muri.

Mi-l amintesc pe tata rugându-se pentru John Doxtator ani de zile în timpul de rugăciune al familiei. El a fost foarte binevoitor cu grupul din Milwaukee și chiar le-a pus casa la dispoziție pentru a rămâne peste noapte. Totuși, nu a devenit credincios și nici nu a participat la adunările din Quinney. Cu puțin timp înainte ca familia Brueckner să se mute în Minnesota, sora mea, Phyllis, s-a căsătorit cu Marvin, fiul lui Bill și au rămas în zonă. Mulți ani mai târziu, la câțiva ani după ce tata a murit, Phyllis lucra în casa unui senior, nu departe de Quinney. Într-o zi, un bătrân în vârstă de 90 de ani, a intrat în casă, iar Phyllis și-a început treaba.

„Numai un minut”, a întrerupt-o el, în timp ce ea completa formularele, „vreau să-ți vorbesc despre tatăl tău. Acum 50 de ani, el mi-a împărtășit Evanghelia. Nu am acceptat invitația lui de a-L primi pe Hristos și mi-am irosit viața”.

„Dar nu e prea târziu” i-a răspuns sora mea. „Domnul Iisus încă te poate primi”. În timp ce vorbea ea, pe fața bătrânului John Doxtator curgeau lacrimi, iar el a primit darul vieții veșnice.

Capitalul 5

Povestea familiei Pollnow

Mătușa Edna și unchiul Lester erau căsătoriți de 8 ani și nu aveau copii, dar nu din cauză că nu doreau să aibă. Lester era cel mai mare dintr-o familie cu opt copii, iar el împreună cu soția lui iubeau mult copiii. Edna avea o problemă fizică și a urmat toate remediile oferite de medicina anilor 1930. Ea avea hemoragie cronică și doctorii i-au spus că singura posibilitate de a o stopa, era îndepărtarea

ovarelor.

Lester era fratele mamei și când aceștia s-au căsătorit, familiile lor au ținut strâns legătura. Ei nu erau doar rude, dar și prieteni apropiați și făceau orice împreună. A fost însă un șoc, atunci când una dintre aceste familii a avut o experiență religioasă ciudată și a refuzat să mai participe la distracțiile de care se bucurau înainte. Totdeauna se trataseră ca egali, dar acum această familie se considera mai bună, sau cel puțin așa părea.

Pe Edna o deranja lucrul acesta. Ea fusese totdeauna o persoană religioasă și îndeplinea toate cerințele bisericii. Părinții ei s-au gândit că ea ar putea urma o școală parohială ca și copil, astfel că după opt clase ea a absolvit acea școală. Edna știa bine că trebuie să se ferească de desfrâu, să evite păcatele acelea oribile care duc pe oameni în nenorocire. În afara faptului că nu putea avea copii, ea era mulțumită de căsătoria ei. Ea încerca să respecte regula de aur și să arate bunătate față de aproapele ei. Cu toate acestea, Alice, cumnata ei, insista foarte mult că Edna era o păcătoasă și că avea nevoie de mântuire. Edna nu mai fusese supusă unei asemenea acuzații niciodată. Nimeni până atunci nu fusese atât de îndrăzneț să-i spună că nu se afla pe drumul spre cer. Pentru ea, lucrul acesta era greu de înțeles.

Alice și Erwin au încetat să mai participe la o biserică „normală” și au început să meargă – nu numai duminica dimineata, dar și în cursul săptămânii, de câteva ori – într-un loc numit Templul Wisconsin. Numele acesta ciudat al unui radicalism ieșit din comun, se potrivea cu comportamentul din ultimul timp al lui Erwin și Alice. Edna nu avea nici cea mai mică dorință de a ceda insistențelor cumnatei ei, pentru a merge cel puțin o dată la întâlnire. Pe de altă parte, ele fuseseră prietene de foarte mult timp și, dacă relația lor s-ar îmbunătăți, dacă ea ar participa o dată la întâlnirea de la Templul Wisconsin atunci, acesta era un sacrificiu minor pe care ea avea să-l facă. Astfel că, în final, a acceptat să meargă.

Când Edna a intrat în sală, a trebuit să admită că, dacă aceasta era o sectă, avea cu siguranță o mulțime de partizani. Se aflau într-o sală mare, iar aceasta era plină de oameni. Și-au găsit locuri, iar Edna imediat ce slujba a început a refuzat în mod intenționat să asculte ce se vorbea acolo. Totuși, când a venit timpul pentru predică, ea nu a putut ignora predicatorul în totalitate. Paul Rader nu a avut un discurs

cizelat, ci a ținut mai degrabă o pledoarie impresionantă pentru aceia care vor să accepte jertfa Domnului Iisus pentru păcatele lor și să vină la o relație personală cu Dumnezeu. Un bărbat, din spatele Ednei, cu o inimă mai sensibilă, intervenea în mesajul predicatorului, din când în când atunci când era efectiv copleșit. Se oprea, își lua batista și-și ștergea lacrimile din ochi. Ednei i se părea foarte jenant ca un bărbat să strige: „Slavă Domnului!” Gândiți-vă la asta! Chiar în timpul unui serviciu religios! Edna era de-a dreptul indignată. În biserica ei, puteai auzi și un ac ce cădea de-a lungul întregii ceremonii. Oamenii din biserica Ednei erau mai stilați, aveau un comportament adecvat. A jurat că nu se va mai întoarce niciodată în acel loc.

Timpul trecea și mama era conștientă de reacția negativă a cumnatei sale; astfel, a așteptat în liniște, rugându-se Domnului să zdrobească rezistența Ednei. Trei luni mai târziu, trebuia să urce la amvon un predicator care venise în vizită. Reverendul L.M. Zimmer avusese aceeași religie ca și Edna, dar se întorsese la Hristos într-un mod real și fusese umplut cu Duhul Sfânt. Mama a făcut uz de această oportunitate și a insistat la cumnata ei să mai vină o dată. Ea trebuia să-l asculte pe omul acela, care de fapt, aparținuse aceleiași religii ca și ea. Mătușa a spus că va veni, dar a atenționat-o pe mama să nu o mai necăjească pe viitor.

Încă o dată, Edna Pollnow a fost în stare să ignore mesajul. După asta, a urmat cântarea de invitație:

„Este numele meu scris acolo pe pagina albă și curată, în cartea împărăției Tale, este numele meu scris acolo?”

Aceasta era o întrebare nouă pentru ea. Ea credea că era tot atât de bună ca și persoana de lângă ea – o creștină prin nume și educație. Dar era numele ei scris în Cartea Vieții Mielului? Întrebarea a pus-o în încurcătură și îndoiala i-a cuprins sufletul. A ieșit în fața auditoriului în timp ce se cânta și, în tăcere, și-a predat viața și destinul veșnic în mâinile Domnului Iisus. Când a urmat ultima strofă, a cântat și ea: *„Da, numele meu este scris acolo, pe pagina albă și curată, în cartea împărăției Tale, da, numele meu este scris acolo.”* La scurt timp după aceea, Lester Pollnow a venit și el la Templu, și la credința personală în Iisus Hristos. El și Edna, împreună cu Alice și Erwin erau „nelipsiți de la Templu”. În timpul unei părtașii de dimineață, Paul Rader și-a încurajat comunitatea la o credință activă. A scris chiar și o cântare cu această ocazie, care și-a câștigat o mare popularitate: *„Nu te teme*

turmă mică, El a mers pentru a-i Săi
De la cruce la tron, de la moarte la viață.
Toată puterea în cer și toată puterea pe pământ.
I-a fost dată, pentru turma Sa iubită.
Numai crezând, numai crezând.
Toate lucrurile sunt posibile
Numai crezând.

Lester și Edna

Rader a zis: „În timp ce ne împărtășim în aceste simboluri azi, comemorând trupul și sângele Domnului Iisus, noi participăm, de asemenea și la o realitate vie: Iisus este viu și prezent, așa cum ne-a promis că va fi. Dacă aveți vreo problemă, aduceți-o acum la El și credeți că o poate rezolva”.

Evangelhia puternică în care mătușa Edna crezuse, era atât de diferită de religia pe care ea o practicasese până atunci. Vrăjită de cuvintele pastorului, asculta și, în timp ce el vorbea, ea a rostit o rugăciune scurtă nu de pe buze, ci din adâncul inimii: „Doamne, dacă aceasta este adevărat, *vindecă-mă*” Nici nu a terminat bine rugăciunea, când ceva ca o săgeată electrică a străbătut tot trupul Ednei. Două luni mai târziu a aflat că era însărcinată!

Acesta a fost începutul multor evenimente extraordinare, care au avut loc în viața familiei Pollnow, o viață presărată cu multe

încercări și necazuri. Edna a mărturisit: „Timpurile erau grele. Lester era poștaș suplinitor timp de opt ani și era plătit numai când era în activitate. Încă mai am un cec de 9 cenți pe care el l-a primit pentru 2 minute de muncă”.

Apoi a urmat un timp în care Lester a avut un accident de mașină în urma căruia spatele lui a fost în gips patru luni și jumătate, timp în care toate economiile personale au fost folosite astfel că au ajuns într-o situație dependentă doar de Dumnezeu. Era iarnă și termometrul arăta – 20 C. Rezerva de combustibil se epuizase, iar lemnele pe care le tăiaseră erau prea verzi ca să ardă.

Edna i-a spus lui Lester că vor vorbi cu Domnul despre căldura de care aveau nevoie în casă. Cei doi soți s-au rugat Domnului pentru această situație și au lăsat problema în mâna Lui. „Dimineața”, povestește Edna, „s-a auzit o bătaie în ușă și un bărbat a întrebat dacă aceea era casa în care locuia un om cu spatele în gips. El ne-a spus că are un cec pentru noi, din partea Domnului, pentru două tone de combustibil. Nimeni nu a știut că noi abia ne rugasem pentru combustibil... iar acum aveam combustibil suficient pentru toată iarna. În plus, în cutia poștală am găsit în fiecare săptămână, timp de 15 săptămâni, un plic cu 15\$; plicul nu avea nume pe el”.

Altă dată, Edna aduna dade de sub dudul din fața casei, iar Lester repara mașina. Dintr-odată, s-a auzit o bubuitură și un mormăit. Cricul alunecase și mașina căzuse peste Lester. „Eu nu m-am dus până la mașină”, relatează Edna „am fost pur și simplu luată pe sus. Cu o mână am ridicat mașina și cu cealaltă l-am tras pe soțul meu”. Asta a fost o faptă chiar măreață pentru o doamnă de statură mică precum era Edna.

Aceștia erau creștini care trăiau cu un scop! Dorința lor era să împărtășească Evanghelia cu alții și să-i aducă la Hristos. Sora mea cea mare, Ruth, s-a întors la Dumnezeu ascultând o predică la radio. Imediat a dorit să împărtășească această veste bună colegelor de școală. A discutat problema cu mătușa Edna, care a fost de acord ca câțiva copii să vină o dată pe săptămână la ea acasă și să le vorbească. În prima săptămână au venit 9 copii în căsuța lor. În următoarea săptămână au venit 27 și în fiecare săptămână numărul acestora creștea, până a depășit numărul de 100. Se simțea pericolul opoziției din partea liderilor religioși din zonă. De cele mai multe ori, ostilitatea față de creștinismul adevărat vine din sfera religiei. Așa era pe vremea

Domnului Iisus și a continuat la fel și în timpul apostolilor.

„Ei ne urau”, a spus Edna „și otrăveau mințile oamenilor din vecinătate împotriva noastră. Știu ce înseamnă să te scuipe lumea în față, dar, în ciuda acestui fapt, noi trebuia să învățăm să-i iubim”. Doamna Cristin și soțul ei o ajutau pe mătușa mea în lucrarea cu copiii și au avut o influență mare asupra părinților mei în întoarcerea lor la Dumnezeu. Ea a fost ca o mamă pentru Edna, sfătuind-o și rugându-se cu ea ani de zile. Împreună, de două ori pe săptămână, vizitau casele copiilor care participau la orele biblice. Frecvența copiilor s-a stabilizat între 60 – 70 și a continuat la acest nivel ani de zile. Mulți din acești copii L-au găsit pe Hristos.

Când Dumnezeu a chemat pe părinții mei să lucreze printre băștinașii americani, Lester și Edna i-au ajutat în lucrare. De-a lungul timpului, relația care se răcise după ce mama și tata s-au întors la Dumnezeu, a fost reînnoată și adâncită la un așa nivel, încât relația de dinainte nici nu merita să fie comparată cu cea de care se bucurau acum. Era ceva mult mai minunat decât o relație în care oamenii se simt bine unul cu celălalt. Era o relație adevărată, cu împliniri și satisfacții din pricina roadelor eterne pe care le aduceau. Mătușa și unchiul i-au ajutat pe părinții mei să planteze o biserică în Quinney, Wisconsin și au împărtășit Evanghelia în toată zona Winnebago.

Familia Pollnow avea o pasiune arzătoare pentru suflete. Mult timp după ce Lester a murit, Edna a păstrat acea flacără arzând în inima sa chiar și atunci când era în cărucior. Ea avea broșuri evanghelice la îndemână mereu pentru a le da oricui intra în casa sa: vreun lucrător sau poștaş. Și pentru că mergea foarte des la spital, din cauza problemelor de inimă, ea găsea pe câte cineva, care era conștient de nevoia sa spirituală și conducea acea persoană la Domnul Iisus.

Domnul a zis ucenicilor săi: „Vă voi face pescari de oameni”. Oricine pretinde că este urmașul Lui, trebuie să devină pescar de oameni. Nu trebuie să fie învățați să facă asta, ci trebuie pur și simplu să devină. Însuși Domnul trebuie să lucreze adânc în inimă și în caracter. În cazul Ednei, lucrul acesta s-a întâmplat la începutul călătoriei sale pe calea credinței. Stătea în picioare lângă chiuvetă spălând vasele și a auzit o voce interioară spunându-i să împărtășească Evanghelia unei cunoștințe.

— Da, voi merge de îndată ce voi termina aceste vase de spălat. Dar înainte ca Edna să-și termine treaba, niște musafiri au sosit și și-au

petrecut după-amiaza cu ea. Se făcuse târziu, așa că Edna a răspuns din nou vocii care o îndemna:

— Voi merge mâine la prima oră.

În noaptea aceea a avut un vis cu o imagine din iad. A văzut flăcări, a auzit țipete și a înțeles agonia celor pierduți. Din nefericire, a văzut și fața torturată a doamnei pe care trebuia s-o viziteze. Când s-a trezit dimineața, a auzit vestea că femeia a murit în timpul nopții. Edna a exclamat: „Nu am uitat imaginea aceea niciun moment. Este încă vie în inima mea. De aceea am o povară pentru suflete și o inimă pentru misiune”. Așa a devenit Edna Pollnow pescar de oameni.

Lester și Edna au avut cinci copii. Primii au fost trei băieți și apoi două fete. Domnul, în suveranitatea Sa, și-a pus mâna peste cel de-al treilea fiu, Raymond. Îmi amintesc cum tatăl meu îi spunea mamei: „Ray are ceva special. Dumnezeu l-a pus deoparte”. Așa era. Flacăra care ardea în inima părinților, s-a aprins și în inima lui, și în decursul timpului a devenit un pasionat câștigător de suflete. Mai întâi a mers într-o zonă neevanghelizată din Mexic și a văzut, la propriu, mii de indieni venind la Domnul Hristos. Au luat ființă zeci de biserici, iar după mulți ani, Ray a simțit chemarea de a merge în Spania, unde a fondat un program pentru reabilitarea celor drogați, „RETO”. Spania era o țară care, pe timpul acela, avea una din cele mai ridicate rate ale consumatorilor de droguri din lume. Mii și mii de oameni au găsit pe Domnul și, odată cu Domnul, și eliberarea de sub păcat și droguri. Se vede aceeași flăcără arzând în inimile multor drogați care au venit la Domnul, prin faptul că ei merg în alte țări să evanghelizeze oameni.

Personal, nu sunt prea interesat de teoriile doctrinare despre vindecarea divină. Sunt și mai puțin interesat de măscăriciul care are în centru lauda de sine a unor „evangheliști” de scenă care promit multe și oferă puține. De asemenea, îmi dau seama că există un mare număr din poporul lui Dumnezeu care se sfiesc să aștepte de la Dumnezeu vreo lucrare directă și miraculoasă de vindecare fizică. Au tras concluzia că acest lucru aparține trecutului. Totuși, Dumnezeu a zis într-o zi poporului Său Israel: „Eu, Domnul, sunt vindecătorul tău”.

Dacă ai o dragoste curată pentru sufletele oamenilor și dorești să-i vezi născuți în familia lui Dumnezeu, te-aș ruga să te gândești la istorisirea pe care tocmai am relatat-o. Nu este greu să deduci că Ray niciodată nu ar fi putut merge în Mexic și Spania, dacă nu ar fi fost născut. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut o minune în corpul Ednei, Ray *nu*

s-ar fi putut naște. Te rog, gândește-te: „Dacă Ray nu ar fi mers în Mexic, care ar fi fost atunci situația veșnică a indienilor mexicani, care, începând din 1967, au auzit pentru prima dată Evanghelia prin Ray Pollnow și, ca rezultat, au venit la Hristos? (o mare parte dintre ei acum sunt în cer). Dar ce spuneți despre mulți din foștii dependenți de droguri din Spania, care din 1984 și până în prezent, au găsit viața veșnică după ce au fost aduși în programul „RETO” (mulți dintre aceștia au murit de SIDA)? Aceștia ar fi fost pierduți. Fii atent să nu limitezi puterea lui Dumnezeu și să nu pui în pericol destinul veșnic al oamenilor prin scepticism și raționament.

Capitalul 6

DĂ-NE NOUĂ ASTĂZI PLIMEA CEA DE TOATE ZILELE

Când Dumnezeu a deschis o ușă printre băștinașii americani pentru tatăl meu, Erwin Brueckner, el și-a luat soția și cei trei copii și s-au mutat la o depărtare de 80 de mile înspre nord de Milwaukee, pe malul lacului Winnebago. În 1930 erau timpuri grele și banii foarte puțini. Frații creștini din Milwaukee s-au cutremurat când au auzit cum l-a călăuzit Dumnezeu pe Erwin și pe prietenii lui din misiune înspre orașelul Quinney. Ei erau bucuroși că indienii își deschideau inima pentru Dumnezeu, dar erau și foarte uimiți să vadă că au găsit pe loc o clădire pentru întâlniri. Au promis că îi vor ajuta cât vor putea, dat fiind faptul că Erwin și-a părăsit casa și rudele pentru a face acest salt uriaș al credinței.

Dumnezeu era atât de real! Erwin și soția erau prunci în credință întorși la Dumnezeu doar de un an, dar L-au văzut făcând multe minuni în acest scurt timp. Eu cred că erau și puțin naivi. Pe vremea aceea nu existau medicamente în cabinetul medical. Când unul dintre copii se îmbolnăvea, ei mergeau la Marele Doctor. Odată, una din surorile mele s-a îmbolnăvit de pneumonie, iar bunica, deși era credincioasă, s-a indignat. Părinții mei nu i-au dat voie să-i aplice acasă nici măcar unele remedii naturale copilului. Într-o noapte, boala se agravase foarte tare, astfel că bunica a strigat disperată:

— Voi aveți de gând să omorâți copilul!

Erwin a continuat să se roage toată noaptea, iar spre dimineață febra i-a trecut și s-a vindecat.

Fratele meu, Ken, avea deseori dureri mari la ureche când a fost copil. Uneori plângea în somn. Într-o noapte, tatăl meu nu a mai putut accepta situația. A îngenuncheat lângă patul copilului și a rugat pe

Domnul să-l vindece. Ken a încetat să mai plângă și a adormit în pace. Cu câțiva ani în urmă, vorbeam cu el despre acea experiență și mi-a spus: „Știi că de atunci nu m-a mai durut urechea niciodată?” Ken are acum 60 de ani.

Dacă Stăpânul i-a chemat, părinții mei au ascultat, iar El le-a dat izbânda. Pur și simplu. Pe atunci nu exista vreun birou de misiune care să furnizeze salarii pentru misionari sau altceva de felul acesta. Ei nu s-au gândit niciodată că ar trebui să primească vreun sprijin din partea bisericilor. Nu, ci era o chestiune de ascultare copilărească, imediată: „El s-a sculat și a plecat”. (Faptele Apostolilor).

Ei au închiriat o casă cu 3 dolari pe lună și s-au înscris în școala Duhului Sfânt. El nu este niciodată satisfăcut până ce nu se asigură că are în control întreaga inimă și abia atunci începe să-și învețe elevii. În pădure se afla o stâncă pe care tata obișnuia să se așeze pentru a medita la Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a îngenunchea în rugăciune. Bucuria prezenței Lui era o realitate cu care se obișnuise, iar Domnul îi vorbea foarte clar.

Era bine că frații creștini voiau să ajute, însă Erwin se întreba dacă nu cumva exista în inima lui vreo încredere ascunsă în prietenii și rudele sale creștine care ar fi trebuit să-l aparțină doar lui Dumnezeu... Duhul Sfânt îl pune la încercare. Situațiile dificile din punct de vedere financiar au zădărnicit bunele intenții ale oamenilor lui Dumnezeu și adesea au câștigat bătălia. Tava pentru colectă era trecută printre indienii convertiți, dar de multe ori se întorcea goală. Oamenii nu trebuie să fie învinuiți în așa timpuri grele. Tatăl ceresc și plin de dragoste este la lucru, pentru a ne atrage cât mai aproape de inima Sa.

Familia Bruckner avea un timp de părtășie în fiecare dimineață, într-una din dimineți, tata a anunțat familia: „Nu mai avem nimic de mâncare în casă – nimic pentru micul dejun, așa că în timp ce ne vom ruga în această dimineață, vom cere lui Dumnezeu să ne dea pâinea cea de toate zilele”. (Tata nu credea că este bine să împrumute sau să spună altora necazurile lui.) Toți au îngenuncheat și, în rugăciuni simple, s-au apropiat de magazinul cerului. Nici nu s-au ridicat bine, când s-a auzit o bătaie în ușă. Cineva a deschis, dar nu era nimeni, însă pe prag era un ulcior cu lapte, iar pe ulcior o bancnotă de un dolar. În 1936, cu un dolar se puteau cumpăra aproximativ 15 litri de gazolină și, cu siguranță, „pâinea” lor pentru o zi. De fapt, aceasta ne-a promis Dumnezeu că ne va da și este tot ce avem nevoie.

Aceea nu a fost singura dimineată când nu a fost nimic de mâncare în casă, însă familia Brueckner *„s-a încrezut cu toată ființa în felurile manifestări ale dragostei, milei și credincioșiei lui Dumnezeu”*. Într-o altă dimineată, dulapurile erau iarăși goale și, din nou, familia a mers în rugăciune la Tatăl ceresc. Dar, de data aceasta, nimeni nu a mai bătut în ușă după ce s-au ridicat de pe genunchi și au început să meargă fiecare la treaba lui. Cineva a aruncat o privire fugară pe fereastră și a văzut o nură la o depărtare de aproximativ 50 de metri de casa noastră. Nu mai văzuseră niciodată vreuna, nici înainte, nici după aceea. Ușa din față s-a deschis încet și s-a zărit țeava unei puști, s-a tras un glonte, iar nurca a căzut. Erwin a desfăcut pielea și a vândut-o cu 8 dolari, bani cu care s-au cumpărat alimente și a fost plătită chiria. Iată ce mărturisea tatăl meu: *„Nu a fost nicio zi în care să ne lipsească mâncarea, cu excepția zilelor în care am postit și ne-am rugat”*.

Bineînțeles, Dumnezeu nu se limitează la necesități ieftine atunci când dă ceva. Într-o zi de iarnă, mama și tata au plecat la cumpărături cu puținii bani pe care îi mai aveau. Pe când se întorceau acasă, mama a rostit cu melancolie:

— Ce bine ar fi să avem și noi carne la masă, pentru a schimba meniul!

— De ce nu iei carne de la Domnul? a întrebat tata.

Și ea a cerut. Ajungând acasă, tata a observat ceva neobișnuit în felul în care zăpada era strânsă în fața ușii. Din curiozitate, a dat zăpada la o parte și a găsit acolo doi iepuri gata pregătiți pentru gătit.

Cu câteva săptămâni în urmă, o verișoară care locuia lângă Milwaukee îmi trimisese o scrisoare. Era de la Myrta Sawings Tomasino, o persoană de care îmi amintesc foarte vag, deoarece s-a născut după plecarea părinților mei din zonă. Totuși, în 1936 familia Brueckner era vecină cu familia Sawings. Această scrisoare aducea și mai multă lumină la ceea ce povesteau părinții mei de multe ori. Spunea cam așa: *„Alvin și eu am vânat patru iepuri în pădurea de lângă casa voastră. Alvin a curățat doi iepuri și am venit la casa familiei lui Erwin, dar nu era nimeni acasă. Alvin a făcut un bulgăre mare de zăpadă și a pus iepurii în interior. Alice ne-a spus mai târziu că în ziua aceea nu aveau carne pentru cină și că, în drum spre casă, se rugase pentru aceasta. Oricum, Domnul i-a pregătit carnea înainte ca ea să se roage”*.

Școala Duhului a continuat și în iarna grea din 1936. În Ianuarie, s-a născut sora mea Phyllis. Din pricina frigului, rezerva de lemne a scăzut mult față de ceilalți ani. De asemenea, datorită faptului că ne mutasem recent din Milwaukee și datorită ocupațiilor noi pe care le aveam, nu era timp suficient pentru toate pregătirile. Tata a tăiat lemne din pădure, care aveau aproximativ 5 m lungime, însă distanța de acolo și până acasă era foarte mare, iar zăpada prea adâncă. El a ridicat un capăt al lemnului pe umăr și l-a tras după el, aceasta era însă o muncă istovitoare. După ce a parcurs jumătate din drum, nu a mai putut merge mai departe, a dat drumul lemnului și s-a așezat pe el. „Acest lemn ar putea încălzi casa numai o perioadă scurtă”, s-a gândit el, și totuși nu avea puterea să-l ducă până acasă. În disperare, Erwin a început să plângă și, din nou, a chemat pe Tatăl din ceruri.

— Oh, Doamne, Tu știi că în curând se va naște un copil. Avem nevoie de căldură în casă și pentru asta ne trebuie mult combustibil. Totuși, eu nu am puterea necesară. Ajută-mă Tu, Doamne!

Dintr-odată, a simțit cum o putere a intrat în mădulele sale, înlocuind oboseala și neputința. Erwin s-a ridicat în picioare, a ridicat lemnul din nou și a pornit spre casă. Apoi, s-a întors iarăși și iarăși pentru a aduce mai multe lemne. Lecția pe care a învățat-o nu a fost o teorie doctrinară, ci o lecție practică ce avea următoarea concluzie: *Dumnezeu este tăria mea.*

Erwin și Alice

Mulți oameni și-au pierdut viața în timpul viscolelor. În Vestul Mijlociu, fermierii adesea își leagă un cablu între magazie și casă, deoarece au fost situații când ei s-au rătăcit la o distanță mică de casă. Într-o zi, Erwin a trebuit să meargă la cel mai apropiat vecin, care locuia la o depărtare de un sfert de milă, pentru a duce un mesaj. În timp ce se întorcea, zăpada cădea abundent, iar vântul aspru îi biciuia fața din ce în ce mai puternic, întorcându-se împotriva direcției vântului care urla, pleoapele începuseră să-i înghețe și nu se mai putea orienta. Dându-și seama că este într-o situație dificilă, se împleticea în toate direcțiile, rugându-se Domnului pentru ajutor. Brusc, s-a lovit puternic de un obiect solid. Era cutia poștală a casei noastre. Dumnezeu îl adusese cu bine acasă! Astfel, a învățat o altă lecție practică: *Dumnezeu este călăuza mea.*

Înainte de nașterea mea, mama a fost foarte bolnavă din punct de vedere fizic și a avut probleme grave. Din păcate, nu i-am întrebat niciodată pe părinții mei despre natura acelor probleme. Mi-au spus doar că medicul a sfătuit-o să se opereze, dar a avertizat-o că operația punea copilul în pericol de moarte. Mama a decis să nu se opereze. S-a încrezut în Domnul, atât pentru viața ei, cât și pentru cea a copilului ei. Ca să pună capac la toate, când a venit vremea ca mama să nască, tata nu era acasă deoarece plecase la înmormântarea mamei sale. Un vecin, cu care s-a întâlnit în gară, l-a dus acasă și a stat cu sufletul la gură până când tatăl meu a intrat în casă și a văzut că al șaptelea copil și ultimul fusese născut.

Operația mamei era urgentă acum, însă banii erau prea puțini. Medicul a fost amabil și și-a oferit serviciile gratuit, dar spitalizarea costa foarte mult. La vremea aceea, tata lucra la instalarea unui coș în biserică și era prima dată când se ocupa de așa ceva. Un om din oraș, trecând pe la el și văzând ce lucrează, i-a spus:

— Și eu am trebuință de un coș în pivniță. Vrei să vii tu să-l instalezi?

— Păi, eu nu sunt un expert, aceasta este prima dată când montez un coș.

— Dar eu sunt sigur că tu o să faci o lucrare bună. Dacă vrei, te angajez.

Tata a fost de acord și, curând după aceea, a mers la lucru. Acolo au apărut niște complicații la instalație pe care nu le întâlnise în

pivnița bisericii. Pentru că nedumeririle creșteau, el a adus această problemă înaintea Domnului în rugăciune în timpul nopții. Mintea i-a fost luminată și a văzut forma coșului. Dimineața, a desenat un model pe carton și a aplicat modelul pe foaia de tablă. Proprietarul a fost foarte mulțumit de lucrarea făcută și mulți oameni din împrejurimi l-au angajat pe tatăl meu să le facă cuptoarele. Curând, a fost nevoit să-și ia un ajutor pentru a putea face față tuturor comenzilor. Când a sosit timpul pentru operație, erau suficienți bani pentru plata spitalului. Din moment ce nevoia a fost împlinită, nu au mai fost cereri pentru a face instalații de cuptoare.

În decursul anilor, Dumnezeu a dat familiei noastre tot ceea ce am avut nevoie – mașini, case, orice. Pe când locuiam într-o rezervație indiană, un manager local ne-a oferit un bivoli, care a fost rezerva de carne pentru o iarnă întreagă. Mai târziu, un măcelar german din congregație ne-a oferit gratuit mezeluri și carnați proaspeți. Tatăl meu nu a avut niciodată salariu. Când el a murit, un antreprenor de pompe funebre i-a pregătit trupul pentru înmormântare. Sicriul, deși nu era pompos, era destul de frumos, cu un drapel creștin arborat deasupra lui. Antreprenorul a chemat familia la o parte și a spus: „Tatăl vostru a fost un om al lui Dumnezeu, care și-a dat întreaga viață lui Dumnezeu pentru a-L servi. Eu socotesc că este un mare privilegiu pentru mine să-mi pot oferi toate serviciile gratuit și să plătesc toate cheltuielile înmormântării”. Chiar și în moarte, Dumnezeu nu și-a luat mâna de pe slujitorul Său, iar mărturia sa de credință a continuat să fie proclamată.

Capitolul 7

Transformat asemenea lui

Nu demult, eu și Ray Pollnow, verișorul meu, discutam despre trecerea în veșnicie a câtorva sfinți, care totdeauna s-au rugat pentru noi. Una dintre aceste persoane era mama lui, a cărei poveste tocmai am spus-o, iar cealaltă persoană era un prieten drag, un emigrant din Germania, care mereu își amintea de noi și ne scria frecvent, deși avea probleme mari de vedere și era greu pentru el să scrie.

Ray spunea că un tânăr creștin, l-a asigurat că el va lua sarcina aceasta de a se ruga în locul mamei lui. Bineînțeles, sentimentul a fost apreciat, dar *naivitatea* lui era mult prea evidentă. Nu poți să înlocuiești asemenea sfinți. Durează o viață de om pentru a fi formați, iar în zilele noastre sunt prea puțini. Creștinismul modern, cel puțin în vest, nu mai permite formarea lor, deoarece aceasta cere disconfort,

neplăcere, suferință, multă credință și o sensibilitate profundă față de persoana Duhului Sfânt care lucrează în viața celor ce se pun la dispoziția Lui pentru a produce acel *ceva* care nu se poate descrie și care nu poate fi învățat în seminarii și nici fabricat prin activitățile de grup ale bisericii.

Nu există o frumusețe mai mare pe pământ, ca acea lucrare adâncă făcută de Duhul Sfânt în ascunzișurile personalității umane. Deja am vorbit în unele capitole despre o lucrare care este vizibilă în exterior: mișcarea profundă pe care Dumnezeu o face în viața unui om pentru a atinge alte vieți. Asta nu exprimă tot ce vreau să spun. Dar cum ar putea fi descrisă această lucrare? Cine poate contura acele lucrări misterioase din interiorul omului care zdrobesc inima, dar care totuși, dau strălucire feței și, asemenea unui magnet, acel suflet îi atrage pe cei din jur?

Părinții mei nu au fost perfecți. Îmi amintesc și acum cu zâmbetul pe buze discuțiile lor prietenoase ce se auzeau prin ușa deschisă a dormitorului lor, în timp ce jucau un joc chinezesc. Acest joc îl jucau deseori înainte de a merge la culcare. Chiar și la mult timp după ce

54 Transformnat asamehea Lui mamele lor au murit, se tachinau cu întrebarea: „Care dintre cele două a fost cea mai bună bucătăreasă?” Îmi amintesc tensiunea din mașină când, odată, tata a luat greșit o curbă. Ei erau ființe umane. Iată de ce ei au intrat în inimile noastre și de ce Dumnezeu și-a pus foarte clar amprenta în ei într-un mod atât de minunat.

Fiecare din cei cinci frați ai mei (o soră a murit când avea 18 ani) îi cinstesc, iar nepoții își amintesc de ei cu nostalgie. Noi suntem recunoscători pentru o astfel de moștenire. Oamenii încă își mai amintesc zâmbetul cald al tatălui meu și strângerea puternică a mâinii lui. Mama a strâns toate tinerele din apropiere și, ca pe niște fiice, le-a învățat remedii naturale pentru copiii lor bolnavi. Copiii, la rândul lor, veneau mereu la „bunica” Brueckner pentru prăjituri și alte cadouri. Tinerii creștini se adunau în jurul mamei și tatălui, ca albinele în jurul mătci.

Biserica din Quinney nu avea nevoie de multe programe speciale pentru tineri. Nu aveam școală duminicală pentru copii, nici măcar o cameră specială pentru ei. Există îngăduință pentru copiii mici care plângeau, iar dacă plânsul lor devenea insistent, atunci erau scoși

afară pentru câteva minute. Scările din faţă erau de multe ori locul unde părinţii le dădeau adesea copiilor câteva palme, dar niciunul dintre vecini nu a raportat lucrul acesta poliţiei locale, ca fiind un abuz. Tata şi mama luau parte la jocurile şi întrecerile de patinaj ale tinerilor, la fel ca şi alţi adulţi din biserică.

Trăirea evlavioasă, nepopulară nu a devenit involuntară cu uşurinţă. Tata muncea cu mâinile lui, iar fiii lui îl ajutau. El construia şi renova case şi biserici, săpa fântâni şi era un bun templar. Totdeauna am avut şi o grădină mare de unde ne luam cea mai mare parte de hrană.

Apoi au apărut perioadele întunecate – acelea pentru care astăzi mulţi evanghelişti îl ceartă pe diavol. Era boală şi moarte. Într-o dimineaţă, în rugăciune, tata s-a rededicat Domnului cu tot ce avea: familia lui şi restul lucrurilor care le poseda. Maşina cea veche nu era ceva valoros de oferit şi nici alte lucruri pământeşti, dar el le-a oferit cu bucurie şi pe acestea Domnului. Apoi, pe neaşteptate, întunericul a inundat camera. Cu ochii spiritului şi-a văzut soţia într-un sicriu, apoi unul câte unul, pe fiecare din copii. Era pe punctul de a striga: „Nu, Doamne!” când Domnul i-a zis: „Tu mi i-ai dat mie. Oare nu am dreptul să fac ce-mi place cu ei?” Hotărârea nu a fost uşoară, durerea i-a frânt inima, dar în cele din urmă legământul cu cel Atotputernic a fost încheiat şi toţi au fost ai Domnului. Tata a oferit Domnului chiar şi nepoţii încă nenăscuţi. Domnul i-a vorbit din nou: „Eu îi iubesc mai mult decât îi iubeşti tu”. Dragostea şi pacea lui Dumnezeu i-au umplut fiinţa, când şi-a dat seama că Tatăl ceresc nu va face niciun rău nici lui, nici familiei lui.

Am amintit mai sus de moartea surorii mele. Jean era încă adolescentă când a fost doborâtă de leucemie acută. Niciodată nu voi uita seara în care Ruth, sora mea mai mare, m-a chemat de la o întâlnire să merg la un campus biblic de medicină şi mi-a spus că Jean era la spital şi nu erau şanse de însănătoşire. Era vara anului 1956. Ce revoluţie a avut loc în familia noastră! În acel an am mers la trei şcoli particulare diferite. Părinţii mei au fost alături de Jean în tot timpul suferinţei ei şi alergau mereu la sora medicală atunci când avea dureri mari. Ea spunea că această durere era ca un ac ce îi străpungea ochii. Atât ei, cât şi fraţii şi surorile mele mai mari au donat sânge, deoarece avea nevoie de transfuzii destul de frecvent. Oamenii de acolo s-au rugat, iar Jean a trăit cu 11 luni mai mult.

Dumnezeu i-a permis să supraviețuiască într-o perioadă spirituală deosebită. Tata era directorul unei Școli Biblice pentru indieni în Minnesota. Cu un an înainte, s-a revărsat un duh de rugăciune peste studenți. Adesea, tata îi găsea pe genunchi, rugându-se împreună în primele ore ale dimineții. Petrecerile și picnicurile deveneau întâlniri de rugăciune pentru că studenții dispăreau în pădure pentru a vorbi cu Dumnezeu.

În timpul unei părtașii de duminică din biserica locală s-a produs o schimbare specială. Când se împărțeau pâinea și vinul în sală, o studentă căsătorită din Canada, Creă, a venit la altar plângând și a îngenunchiat acolo. Imediat după aceea s-a ridicat, s-a întors cu fața către congregație și a cerut iertare surorilor pentru faptul că păstrase amărăciune în suflet pentru câteva din ele. Apoi, vecinul nostru, care stătea în partea din spate a sălii, a coborât în față printre rânduri până la locul unde era sora lui. Ei frecventau aceeași biserică, soțul ei era pastor, dar ea și fratele ei nu vorbiseră timp de doi ani de zile și și-a cerut iertare de la el. Nu a fost nicio predică în duminica aceea... Inimile s-au topit și au făcut loc Duhului Sfânt să lucreze.

În vara care a urmat, în timp ce Jean era în spital, Dumnezeu a început să miște întreaga zonă. Păgâni împietriți se întâlneau cu Hristos. Oameni religioși își vedeau propria goliciune și se întâlneau cu realitatea Domnului. Dumnezeu revărsa cu putere Duhul Său, în special asupra păstorilor confesionali din toată regiunea, iar lucrarea lor era schimbată radical. Într-un final, unii dintre ei își dădeau seama că chemarea lor era pe câmpul de misiune. Da, s-au întâmplat miracole reale. Totuși, nu acestea erau lucrările cele mai remarcabile ale acestei mișcări a lui Dumnezeu, ci era lucrarea nevăzută – atât de uluitoare, atât de zdrobitoare; se simțea că prezența lui Dumnezeu era în poporul Său prin dragostea pe care o aveau unii față de alții.

S-au realizat mari schimbări în privința priorităților. Cu o iarnă înainte, baschetul ocupa cea mai mare parte din timpul liber al majorității oamenilor. Acest sport era cea mai răspândită formă de distracție în micul nostru oraș și unii dintre băieții creștini jucau în echipă. Acum, credincioșii simțeau că nu mai era timp suficient pentru a se întâlni. Nu-L puteau lăuda pe Dumnezeu îndeajuns și erau puține subiecte în afara acestuia despre care ei ar fi vrut să vorbească.

Am fost crescut în biserică și, ca fiu de pastor, am participat la părtașii aproape în fiecare zi sau noapte, săptămână de săptămână,

toată viața mea. Nu prea îmi plăceau aceste întâlniri. Îmi era greu să stau la serviciile de duminica dimineța, pentru că tatăl meu îmi spunea de fiecare dată că trebuie să stau liniștit pe un scaun, fără să mă ridic toată după-amiaza de duminică. Cu toate acestea, așteptam cu nerăbdare să începă aceste întâlniri și nu suportam ideea că acestea se vor termina. Erau o delectare atât pentru tineri, cât și pentru bătrâni. Tinerii care au trăit acele momente deosebite, au rămas credincioși lui Dumnezeu toată viața lor.

Într-o seară, un lider a întrebat un dentist metodist, om respectabil, dacă dorește ca cei strânși acolo să se roage pentru el într-un mod special. El nu vedea cu un ochi. În timp ce își făcea drum ca să iasă și înainte ca cineva să se roage, dintr-odată, ochiul cu care nu vedea i s-a deschis. Se înțelege de la sine că a fost foarte mișcat de această întâmplare...

— Văd! Vă mărturisesc, văd! a strigat el în timp ce își ținea mâna deasupra ochiului sănătos.

Totuși, Dumnezeu nu era prezent numai la întâlniri. Ori de câte ori se ivea ocazia, creștinii se întâlneau în case. Prezența Domnului părea că se impregna în atmosferă. În timp ce stăteam în jurul mesei la o cafea, Domnul era acolo și adesea își făcea simțită prezența. Cu o astfel de ocazie, unei doamne I s-a făcut dintr-odată greață și a alergat la baie să vomite. Cu puțin timp în urmă, doctorul îi spusese că avea cancer la stomac. La următorul consult s-a descoperit că boala dispăruse.

Ceea ce s-a întâmplat în luna aceea într-o formă concentrată, era ceva tipic pentru întreaga viață a tatălui meu. Mintea sa nu avea nicio limită în ceea ce putea Dumnezeu să facă. Tata avea un fel anume de a întrerupe conversația: „Hai să ne rugăm pentru aceasta chiar acum!” și, drept urmare, se întâmplau multe minuni. Totuși, în teologia lui, exista și gândul de a suporta durerea; aceasta, cred eu, era fascinant în caracterul său. Pe când avea 50 de ani, tata a suferit un atac de cord. Săptămâni întregi a stat întins în pat pe spate și i-au trebuit luni de zile ca să-și revină. De atunci, pentru tot restul vieții, de câteva ori pe săptămână, cu regularitate, își apăsa pieptul și se îndrepta către pat, în timp ce mama alerga după nitroglicerină. Gemea de durere, fața i se întuneca, picioarele i se răceau ca gheața până ce medicamentul își făcea efectul.

Când a murit Jean, noi locuiam în Chippewa National Forest,

departe de strada principală, la cinci mile depărtare de cel mai apropiat oraș și la o distanță și mai mare de cel mai apropiat vecin. Tata căuta singurătatea și se retrăgea în pădure. Totuși, atât eu, cât și mama auzeam din întâmplare strigătul lui plin de durere: „Oh, Jean, Jean!”. În această lume, nu trebuie să ne așteptăm vreodată să fim scutiți de necazuri și dureri.

Totuși, Marele nostru Preot, mișcat de sentimentele neputinței noastre, are multe modalități de a compensa. Eu eram bolnav de oreion, iar mama și tata, împreună cu vecina noastră evlavioasă au stat alături de Jean în timp ce ea să părăsea această lume. Era gata de plecare, și chiar ne-a spus că voia să plece. În ultima comă, stătea liniștită în pat cu ochii închiși. Apoi i-a deschis, a scrutat tavanul camerei dintr-o parte într-alta și fața ei s-a înseninat de un zâmbet. Apoi a închis ochii pentru ultima dată și chiar în acea clipă, părinții mei și vecina noastră au auzit muzică.

Mama, ca de obicei, a spus primul lucru care i-a trecut prin minte.

— Ai lăsat deschis radioul din mașină? a întrebat-o ea pe vecină.

— Nu, demult nu funcționează. Și tu auzi muzică? a răspuns vecina.

Apoi, mama a venit în camera mea și m-a întrebat:

— Ai deschis tu radioul?

— Nu.

Nu era nicio explicație firească pentru acea muzică care a intrat în casa noastră din Chippewa National Forest. Am înțeles atunci că îngerii care au venit să ia sufletul lui Jean au adus cu ei acea muzică. Jean a fost luată pentru a fi cu Domnul ei.

Capitalul 8

ROADĂ CARE RĂMÂNE

„Doamne, dacă nu-mi dai multă roadă, dă-mi roadă care rămâne”. Există rugăciuni care exprimă aspirațiile noastre cele mai înalte. Ele nu sunt cereri valabile doar pentru o perioadă de timp, ci sunt rugăciuni purtate în inimă mulți ani la rând. Una dintre rugăciunile insistente ale lui Erwin Bruckner a fost cea citată mai sus – pentru roadă care rămâne.

La prima vedere, se părea că planul lui Dumnezeu pentru el nu era să păstorească o congregație numeroasă. De exemplu, adunarea indienilor din Quinney de duminică dimineața, rareori depășea 50 de

participanți. Duminica seara, adunările din micuțele case indiene în Oneida și Wisconsin erau ceva mai mari, depășind 80 de oameni care se îngrămădeau cu toții într-o singură cameră. La sfârșitul fiecărei întâlniri, cineva își punea la dispoziție casa pentru următorul serviciu. În felul acesta, Evanghelia s-a răspândit în multe cartiere din zonă. Trebuie să amintim și de orele de studiu biblic din orașul Fond du Lac și din satul Pottera, pe care Erwin le susținea în timpul nopților de peste săptămână. Oameni diferiți participau în fiecare loc, dar numărul total de oameni care se afla sub păstorirea tatălui meu nu era deloc impresionant.

Mult mai important decât acest lucru sunt oamenii care au fost provocați de tatăl meu să se implice totalmente în lucrarea lui Dumnezeu. Marshall Averbeck, fiul unui administrator al Școlii Duminicale din Quinney, a urmat Institutul Biblic Sf. Pavel (acum se numește Crown Collège lângă Minneapolis), iar restul vieții sale a fost pastor. De asemenea, s-a căsătorit cu Ruth, sora mea cea mai mare, iar acum s-au retras, după 40 de ani de slujire. Craig Hendrickson, care a crescut în una din bisericile lor și care l-a găsit pe Domnul sub călăuzirea acestora, este misionar în Filipine.

Acum câțiva ani, Eddi Burg, care participa la Școala Duminicală din Quinney, din clasa adolescenților, a petrecut o noapte la noi acasă, în Germania, împreună cu soția. Acum, ei au trei fii. Doi dintre ei sunt pastori, iar celălalt, împreună cu familia lui călătorește cu părinții. Au fost pregătiți ca misionari în Franța și astăzi slujesc în Africa. Fiul unui măcelar din Quinney, Ken Huber, a devenit misionar în America de Sud.

Vara trecută, vizitam Ft. Iotten North Dakota, rezervația indiană Sioux, locul în care m-am născut pe când tatăl meu păstora o mică biserică indiană. Casa în care am fost născut nu mai era, dar s-a construit o biserică nouă la o distanță foarte mică de acel loc. Pastorul a venit să ne întâmpine, pe mine și pe tovarășii mei de călătorie. În cursul conversației care a urmat, el ne-a spus că este din Oneida, Wisconsin și că a participat în mod regulat la adunările tatălui meu, lucru care l-a ajutat să-L găsească pe Hristos. Îmi amintesc de un alt tânăr indian din Oneida care a slujit Domnului. El a fost convertit prin tatăl meu în Ft. Iotten și a devenit pastor. Iar lista aceasta poate continua.

Alte biserici îl invitau adesea pe tata să țină servicii de

evangelizare. O serie de întâlniri din Naytahwaush, Minnessota, au fost cu adevărat semnificative. Dumnezeu lucra cu putere, convingând oameni. Câțiva ani în urmă, Clyde Este ara un ogor când tractorul i s-a răsturnat și era pe punctul de a fi strivit de el. Atunci, a strigat la Dumnezeu după ajutor, iar roata s-a oprit exact deasupra lui. S-a târât ușor de sub tractor, promițându-l lui Dumnezeu că îi va preda Lui inima și sufletul său. Curând a uitat ceea ce a promis, însă împreună cu familia, el a venit la întâlnirile de evangelizare unde tatăl meu predica. După un serviciu, tata i-a strâns mâna și l-a întrebat cu amabilitate: „Clyde, cum e cu sufletul tău?” Clyde doar și-a plecat capul și a plecat de acolo.

În noaptea aceea nu a putut să doarmă. A coborât din pat și se plimba prin cameră. Mereu îi revenea în minte acea întrebare: „Cum este sufletul tău? Cum este sufletul tău?” în primele ore ale dimineții, a plecat de acasă și s-a îndreptat înspre casa în care stătea tatăl meu. Se plimba înapoi și încolo pe strada din fața casei. Cunoștea oamenii din acea casă foarte bine, dar nu putea să-i trezească la acea oră. Știa de asemenea și planul casei, chiar și camera de oaspeți unde ar fi putut dormi tatăl meu. În cele din urmă, și-a luat inima-n dinți și a bătut la fereastră, până ce a primit un răspuns. La ora 4: 30 dimineața, tata l-a primit înăuntru prin ușa din față, s-au rugat împreună și Clyde și-a deschis inima Domnului Iisus. De data aceasta, el și-a păstrat promisiunea și, împreună cu familia sa talentată, s-au dedicat slujbei Domnului. Ultima dată când am auzit de Clyde, slujea pe Hristos printre indienii din zonele îndepărtate ale Canadei.

În perioada în care am locuit în Naytahwaush, tata și-a găsit ceva de lucru într-un garaj neîncălzit. Era iarnă și temperatura cobora până la - 40° C. Odată, a intrat în garaj un băștinaș american foarte solid. El participase la câteva întâlniri înainte, iar Duhul Sfânt îi apucase inima, împreună, au îngenunchat în garaj și în ciuda frigului, inima lui Andy Bush a fost încălzită și transformată. De atunci, obișnuia să poarte în buzunarul de la cămașă un Nou Testament în format mic, pe care tatăl meu i-l dăduse cu acea ocazie și se folosea de el pentru a-și spune mărturia. Andy a devenit un prezbiter în biserică, un predicator și un evanghelist înflăcărat printre oamenii din tribul său, Chippewa, în Statele Unite și Canada.

Erwin Brueckner a fost primul din familia sa care l-a găsit pe Hristos și imediat după convertirea sa, a condus multe din rudele sale

la El, inclusiv pe unchiul Gilbert și mătușa Agnes. Ei și-au crescut cei doi băieți într-o casă creștină, iar aceștia, la rândul lor, și-au format propriile familii. Una dintre nepoatele lui Gilbert, a urmat o Școală Biblică, s-a îndrăgostit de un coleg și s-a căsătorit cu el. Împreună, au pus bazele unei biserici în sala de festivități din cadrul unui liceu din sudul statului Milwaukee. De atunci, ei au reușit să-și cumpere o clădire a lor pentru biserică, iar aceasta are peste o mie de membri acum.

Nu cu mult timp în urmă, fratele meu, Clarence, care este președintele Biroului de Misiune al unei biserici mari, m-a invitat să merg într-o călătorie cu el în Latvia. Există mulți credincioși, cum este fratele meu, care-L slujesc pe Dumnezeu și care, L-au cunoscut pe Hristos prin tatăl meu. Clarence, la vârsta de numai 5 ani, și-a exprimat dorința de a-L primi pe Hristos, în timp ce se întorcea acasă de la o întâlnire. Tata a oprit mașina și s-a rugat împreună cu el pe marginea drumului.

Capela mică din Quinney a continuat să fie un far spiritual chiar și după ce tatăl meu a plecat pentru a fi directorul Școlii Biblice pentru indienii din tribul Mokahum, lângă lacul Cass, Minnesota. Congregația întreagă, împreună cu noul pastor a avut o chemare să meargă în orașele mai mari Chilton și Wisconsin, unde nu era nicio Biserică Evanghelică. Au cumpărat o clădire și au început să ducă Evanghelia oamenilor din acea comunitate. În peste 25 de ani sau mai mult, biserica a crescut

Familia E. Brueck. ner cu ginerele, Marshall Averbeck

considerabil sub păstorirea lui Jim Jensen și mulți oameni L-au cunoscut pe Hristos. Astăzi, congregația numără peste 300 de persoane.

Într-un capitol ulterior voi spune câteva lucruri despre RETO, programul întemeiat de vărul meu. Tatăl și mama lui L-au găsit pe Hristos prin părinții mei. Aproape 40.000 de oameni au trecut prin programul antidrog RETO din Spania, iar în alte țări, oamenii vin cu miile la Hristos prin acest program. Mai înainte, eu și vărul meu am fost primii misionari într-o regiune neevangelizată din Mexic, unde astăzi se găsesc peste 40 de biserici și mii de credincioși. Trebuie spus acest fapt, pentru a putea înțelege mai târziu.

„Dă-mi roadă care rămâne”, se ruga tatăl meu. Ceva din roadă aceasta a fost deja transferată în veșnicie. Au trecut peste 60 de ani de când tata a pășit prin credință pentru a-și sluji Stăpânul, iar rezultatul acestei singure vieți nu numai că dăinuie, dar crește în număr și se răspândește din ce în ce mai mult în tot mai multe țări. Dumnezeu a răspuns rugăciunii pentru roadă care *rămâne*, dar a adăugat și binecuvântarea unui rod *îmbelșugat*. Mii – nu exagerez când spun că zeci de mii – care au intrat în împărăția lui Dumnezeu își au rădăcina spirituală într-o singură întoarcere la Dumnezeu, în 1935.

Povestea a început în smerenie și fără mari pretenții. Un om plin de râvnă, transformat radical, și-a spus mărturia personală întâi familiei sale și apoi altor rude; apoi, vecinilor din zonă. După un timp, s-a format o lucrare printre băștinașii americani nu în număr mare, dar de calitate. Acum, această lucrare s-a ramificat implicând multe alte persoane. Totul s-a înlăptuit în conformitate cu planul veșnic al lui Dumnezeu, sub călăuzirea și puterea Duhului Sfânt. Deși Erwin Brueckner a plecat în veșnicie, totuși această lucrare continuă, este vie și propășește.

Totul în Hristos în toate să fii în Hristos cu întreaga ta ființă;

El să fie singurul lucru vizibil, Căci Hristosul din Galileea va face oamenii să cadă în genunchi, la picioarele Lui. Nu mai vreau să vorbesc despre altceva decât despre Mântuitorul meu plin de bunătate și de blândețe.

Trecut prin focul Duhului Sfânt, vreau nu voia mea, ci dorința Lui. După cum El a vindecat pe cei cu inima zdrobită.

Roadă care rămân iar boala și durerea au fost risipite – Așa, El trăiește acum în inima mea.

Nu mai sunt eu, ci Hristos care dăruiește.

Erwin Brueckner

Capitolul 9

PROTECȚIE INVINCIBILĂ

Aveam 12 ani când tata m-a provocat cu aceste cuvinte: „Dumnezeu te face responsabil pentru toate lucrurile pe care le vezi și le experimentezi”. Aceasta este o greutate mare pentru umerii unui adolescent. Erwin Bruckner nu vorbea lucruri mărunte și este inutil să spun că nu am uitat lucrurile despre care vorbea el.

Sora mea care avea 18 ani, Jean, tocmai murise de leucemie. Dumnezeu lucra într-un mod special în acele zile și-mi voi aduce aminte de acea perioadă pentru tot restul vieții. Nu am considerat niciodată că există un creștinism oficial. Când am împlinit 20 de ani am făcut o decizie importantă. Dacă ar trebui să intru în sistemul acestei vieți pământești, trăind pentru a strânge „lucruri” ca, într-o zi, să fiu pregătit pentru pensie, aș renunța la orice pretenție de a mă numi creștin. Dacă ar trebui să spun care este numele care este mai presus de orice nume pe acest pământ și dacă ar fi să construiesc pentru viața din veșnicie, atunci m-aș dăruia cu întreaga inimă, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu tot trupul pentru o astfel de viață.

La scurt timp după aceasta mi-am părăsit slujba și timp de un an m-am dedicat unui studiu intens al Bibliei și rugăciunii. Am citit și câteva cărți care m-au impresionat profund. Una dintre acestea este intitulată: „Pasiune pentru suflete” de Oswald Smith. În această carte, autorul prezintă argumente incontestabile referitoare la lumea misionară, pune câteva întrebări în fața cărora credincioșii sinceri nu pot fi indiferenți, cum ar fi: „Este corect ca cineva să audă Evanghelia de două ori, înainte ca să fie auzită de toți oamenii o singură dată?” Dacă dorința lui Hristos era ca Evanghelia să fie răspândită în zone neevangelizate, atunci dorința mea era să-mi dedic viața acestui scop.

În tabăra creștină de medicină Bible Lake în care mă aflam, s-a întâmplat să predice Oswald Smith chiar în seara în care L-am invitat pe Domnul în viața mea. Era cu două zile înainte de a împlini vârsta de 10 ani. Mama și tata m-au întrebat înainte dacă mă gândisem la mântuirea sufletului meu și am răspuns simplu: „nu”. Întrebarea lor m-a iritat. Nu mai am nicio îndoială că m-am născut rebel față Dumnezeu.

Nu-mi amintesc nici măcar un fragment din mesajul predicat în

seara aceea în timpul acelei întâlniri din tabără. Știu doar că eram în una din perioadele dificile ale tinereții și se ducea o luptă aprigă înăuntrul meu. Revolta și mândria mă țineau strâns pe locul în care eram ca să nu merg înaintea altarului să mă rog. În acel moment a intrat un alt gând în mintea mea, care au combătut toate forțele sinelui meu: „Vrei să-l lași pe diavol să câștige? Vrei ca el să-ți conducă viața?” Întrebările acestea aveau suficiente argumente ca să mă îndrepte spre altar. Fiecare spațiu al altarului era plin de oameni, astfel că a trebuit să caut un loc în primul rând. Niciun consilier nu a venit la mine, așa că mama s-a rugat și m-a ajutat să-L primesc pe Iisus. Când m-am ridicat în picioare m-am uitat să văd dacă acestea atingeau pământul. O povară îmi fusese luată.

În 1965 am plecat în Mexic. Chemarea a fost limpede. Iisus a spus ucenicilor Săi: „Mergeți în toată lumea”. El mi-a mai spus: „Dacă tu nu asculți, atunci cine crezi că va asculta?” Curând, am întâlnit-o pe Margaret Peterson, cu care m-am căsătorit în data de 29 mai 1966 într-o capelă în orașul Villa del Carmen, nu departe de orașul Monterrey, Nuevo Leon. Am cerut vărului meu care îmi era cel mai apropiat să fie cavalerul de onoare. Împreună cu soția lui, Willie, au venit din Arkansas la căsătoria noastră, iar tatăl meu a cântat la vioară.

Părinții mei locuiau pe atunci în Laredo, un oraș de frontieră. După căsătorie, pe când se întorceau acasă, în Arkansas, Ray și Willie s-au oprit să facă o vizită părinților mei. Tata, de multe ori a expus și altora înclinațiile sale profetice: „Tu te vei întoarce în Mexic”. Acest lucru a înfuriat-o pe Willie fiindcă nu îi plăcuse ce văzuse în țara aceea și nu dorea să se mai întoarcă vreodată.

Noi am auzit despre Costa Chica (Coasta Mică) din Oaxaca de la un misionar veteran, care a făcut o excursie de recunoaștere cu avionul și a adus știri cutremurătoare. Statul Oaxaca și cel din vecinătate, Guerrero erau cele mai sărace teritorii din Mexic. Acestea erau statele cel mai mult dominate de crime, iar mare parte a populației era analfabetă. Negrii, descendenți ai sclavilor care au supraviețuit unui naufragiu, au ocupat satele de-a lungul coastei Pacificului. În munți, se aflau indienii Mixtec și Amusgo, cei mai mulți dintre ei necunoscând limba spaniolă. Oamenii care locuiau în întreaga zonă Costa Chica erau neștiutori în ceea ce privește Evanghelia lui Iisus Hristos. Exact acesta era locul pe care-l căutam.

Pe 6 octombrie 1966, eu și Margaret am sosit în Iacahuatpec,

Oaxaca. Acest sat de 3.000 de locuitori nu avea nici electricitate și nici telefon. Singurul drum prăfuit era spălat doar în timpul sezonului ploios. Și mai rău decât atât, nu era niciun fel de ordine sau disciplină. Nu pot să nu-mi amintesc avertizarea unui pastor din partea de nord a Mexicului: „Mergi în teritoriul acela dacă crezi că trebuie; dar îți promit că nu te vei întoarce viu de acolo”.

Nu a durat mult până când Ray împreună cu Willie și cei doi copilași ni s-au alăturat. Dumnezeu știe cum să biruiască orice rezistență și El a întors inimile lor de la lucrurile pământești, la cele cerești. De atunci încolo, ei au înălțat flamura pentru înaintarea împărăției Sale. Ei s-au stabilit într-un oraș indian primitiv numit Jamiltepec, iar astăzi, ei locuiesc în Spania, unde au înființat un puternic centru creștin de reabilitare a drogașilor.

Viața nu era deloc modernă în Costa Chica. Pereții celor mai multe din case erau din chirpici, iar structura caselor era din lemn: acoperișul era alcătuit din stâlpi de lemn peste care se așezau țiglele necăptușite. Tavan nu exista și când ploua se forma ceață în partea de sus. Stând în pat se puteau vedea șobolanii mergând pe sub țigle, dar din fericire, ei nu puteau escalada pereții, însă scorpionii deseori cădeau pe podea. Mă îndoiesc că cei 20\$ pe care-i plăteam pentru chirie pe lună erau o afacere profitabilă.

Mobila camerei noastre de zi era alcătuită din trei scaune pliante și un pat rulant pe care ziua îl foloseam pe post de canapea. Ne puteam lăuda cu o baterie și un casetofon LP așezate pe o tavă. În bucătărie aveam o masă, patru scaune, o sobă cu butan și o cutie cu gheață care ținea loc de frigider. În fiecare seară aprindeam două lanterne Coleman, ceea ce făcea ca unii localnici să ne considere extravaganti.

Furtunile cu descărcări electrice erau înspăimântătoare. Străzile se transformau în râuri, iar părțile mai joase ale orașului nu puteau fi traversate în timpul ploilor torențiale. Nu era nicio protecție pentru case împotriva fulgerelor. Am văzut odată doi băieți care duceau pe un altul lovit de fulger și am auzit multe alte relatări de felul acesta.

Problemele fizice și sociale păreau de neînvins. Copiii mureau din cauza unei simple dizenterii sau pojar. Cu puțină asistență medicală și puțini bani s-ar fi putut rezolva această problemă. Alcoolismul era o realitate acceptată. Majoritatea adulților mureau din cauza rănilor de cuțit sau de gloanțe și rareori trecea o săptămână fără

crime în lacahuatepec.

Localnicii erau suspicioși în privința noastră, dar nu era de mirare. De ce ar veni o familie de americani în acest colț uitat de lume, în condiții atât de nepotrivite și inconfortabile?” Tinerii care aveau puțină cultură credeau că eram agenți CIA, iar preotul catolic de acolo era convins că venisem pentru a împărți orașul din punct de vedere religios.

În localitate se aflau doar două instalații electrice. Una era a celui care făcea înghețata, care locuia vis-à-vis de noi, iar cealaltă, a preotului. De la stația de amplificare ce se afla pe acoperișul bisericii, preotul și-a avertizat enoriașii să ne evite cu orice chip. Într-o zi, când eu nu eram acasă, proprietarul nostru a sfătuit-o pe soția mea că ar fi bine ca eu să nu mai plec de acasă noaptea. El auzise că un prieten de-al preotului se hotărâse să mă omoare. Decizia pe care o făcusem în tinerețea mea că voi rezista puterii vrăjmașului, lua acum o semnificație reală.

După lăsarea întinericului, am putut vedea prin crăpăturile ușii un om care se plimba cu pași mari înainte și înapoi de-a lungul străzii. Era mai înalt decât majoritatea bărbaților din oraș și purta pistoale la ambele șolduri. Într-o noapte, el și-a descărcat pistolul într-o mulțime, iar un glonț a trecut prin umărul unui băiețel. Resentimente publice au luat naștere imediat împotriva celui potențial asasin, așa că a părăsit orașul.

În fiecare miercuri urcam cărarea abruptă a unui munte pentru a ajunge în satul Ocotlan, unde țineam un studiu biblic. Deși ca mărime, era cât a zecea parte din orașul lacahuatepec, omorurile erau mult mai frecvente. Fratele unuia dintre cei care participa la studiul biblic era un ucigaș. Vecinul meu mi-a atras atenția asupra acestui lucru când cei doi m-au vizitat și mi-au spus: „Iată un om pe care dumneavoastră trebuie să-l convertiți. Acesta a omorât mulți oameni”. Totuși, omul acela nu era interesat de Evanghelie. Într-o seară, după ce am părăsit satul Ocotlan, el a promis fratelui său că data viitoare când mă voi întoarce, ei îmi vor duce cadavrul afară din localitate. Nefiind informat asupra acestei intenții, săptămâna următoare urcam muntele după obiceiul meu. Vestea pe care am auzit-o când am sosit, a fost întâi cu privire la acea amenințare, și apoi cu privire la trupul celui criminal care a fost găsit mort, ciuruit de gloanțe, chiar în afara satului.

În orașele mexicane nu existau curți sau trotuare, iar casele erau

amplasate chiar la drum. Într-o sâmbătă seara înainte de Paște, după o călătorie cu calul de aproximativ o oră, predicam Evanghelia într-o casă din Huajintepec. Ușa și fereastra casei în care ne aflam erau larg deschise înspre stradă, iar un om stătea la fereastră. În mijlocul mesajului meu despre înviere, s-a auzit o împușcătură în stradă. Asemenea întreruperi erau oarecum frecvente, așa că mi-am continuat mesajul, dar s-a mai auzit una, chiar mai aproape. Bărbatul care stătea la fereastră a sărit pe podea și a închis fereastra în spatele lui. Cineva a închis și ușa, iar copiii au fost duși într-o cameră din spate. Când ne-am gândit că eram în siguranță, am ieșit afară și am văzut două gloanțe în cadrul ușii. Locul din care vorbeam eu se vedea foarte bine din stradă. Singura nelămurire a noastră era cum de au eșuat gloanțele. Probabil că atacatorul era beat.

Aș avea mult mai multe de spus. În timpul unei lecții biblice din Putla, un oraș mare la distanță de 50 mile de lacahuatepec înspre nord, un ascultător m-a întrerupt cu un șir de amenințări, după care a părăsit întâlnirea. La scurt timp după asta, s-a întors cu un pistol. Altă dată, pe când mă întorceam acasă din Pinotepa, unde aveam un cont bancar, niște bandiți mascați ne-au oprit și ne-au luat cei 4\$ pe care îi mai aveam în portmoneu; înainte de această întâmplare scosesem banii din bancă și ne făcusem cumpărăturile. În Costa Chica, asemenea jafuri erau frecvente pe toate străzile. Totuși, acesta a fost diferit prin faptul că eu sunt în viață și vă povestesc lucrurile acestea. În alte cazuri, șoferul era imediat ucis. Când am realizat că aceștia nu au de gând să mă împuște, mi-am adunat gândurile și am dat fiecăruia dintre ei un Nou Testament.

Altă dată, un oaspete care conducea mașina în locul meu, a alunecat pe o pantă abruptă a unui munte. Mă așteptam să ne rostogolim cu mașina și mă întrebam dacă ne vom opri vreodată. Arbuștii loveau parbrizul și, în cele din urmă, mașina s-a oprit în fața unei prăpăstii aflate la o distanță de aproximativ 12 picioare. Schițând traseul făcut prin vegetația abundentă, am observat că mașina a ocolit copacii masivi și a făcut o întorsătură de 90 de grade în fața unui bolovan uriaș. Era evident că o mână nevăzută a fost deasupra noastră și ne-a oprit înainte ca mașina să se răstoarne peste taluz. Noi nu am avut nici măcar o zgârietură, iar mașina avea doar o mică lovitură la bara de protecție.

Realitatea războiului la nivel spiritual a devenit foarte evident în

acei ani de pionieriat pe tărâmul Evangheliei. Pretutindeni pe unde mergeam eram provocați într-un fel sau altul. Noi invadasem teritoriul dușmanului, proclamasem Cuvântul lui Dumnezeu pentru prima dată în multe sate, iar satan simțea că pierdea multe suflete. Multe forțe ale celui rău s-au ridicat pentru a apăra proprietatea diavolului, iar noi eram într-un pericol permanent. Cred că am spus destul de limpede faptul că nu am fi fost în viață și nu am fi putut să povestim aceste lucruri dacă nu am fi avut parte de puterea protectoare a Domnului Oștirilor.

David a scris în câțiva psalmi: „Dumnezeu este adăpostul meu” iar în Psalmul 119, scrie: „Tu ești adăpostul și scutul meu”. Solomon a afirmat: „Numele Domnului este un turn de scăpare, cei neprihăniți aleargă la el și sunt scăpați”. Asta nu e doar o poezie. Oamenii lui Dumnezeu au scris din experiență, fiind siguri de faptul că Domnul era protecția lor atunci când ei erau în slujba Lui.

Pot să vă asigur că Dumnezeu este Atotocrotitorul, așa cum a fost dintotdeauna. Când cineva merge într-un loc unde nevoile sunt mari și îl prezintă pe Hristos ca singurul răspuns la orice nevoie, el intră în inima lui Dumnezeu. Domnul va pune în mișcare tot cerul pentru interesul acelei persoane. Iisus a promis ucenicilor Săi: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma”. Apostolul Pavel concluzionează cu întrebarea culminantă: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”

Capitolul ID

Lucrarea lui Dumnezeu făcută cu puterea și resursele lui

Aveam 14 ani când trei prieteni ai familiei ne-au vizitat, pe când locuiam în Jacksonville, Florida. Doi dintre ei erau căsătoriți – soțul era fost absolvent al Școlii Biblice de indieni Mokahum, lângă lacul Cass Minnesota, unde tatăl meu fusese director. După ce a absolvit, s-a căsătorit cu o fostă profesoară. Cealaltă femeie care călătorea cu ei era Decanul de femei al școlii. Deoarece era ajunul Anului Nou, aceștia trei, împreună cu mama și tata au petrecut timp în rugăciune și au căutat pe Domnul. Eram și eu prezent acolo.

Multe lucruri din câte s-au întâmplat în seara aceea sunt amintiri vagi în mintea mea, dar mi-l amintesc pe fostul absolvent rugându-se pentru mine. Ce transpirații m-au luat prin surprindere! Cred că atunci am avut o experiență la fel de puternică precum aceea

descrișă de Ch. Finney în autobiografia sa: „Duhul Sfânt a coborât peste mine în așa fel încât am putut simți cum trece prin mine, prin trup și prin suflet. Am putut să simt amprenta Sa ca un val de curent electric trecând prin mine. Într-adevăr, era ca și cum valuri de dragoste fluidă treceau peste mine din nou și din nou. Nu mă pot exprima altfel. Părea să fie tocmai respirația lui Dumnezeu”. Fosta doamnă Decan a femeilor de la școală, o persoană modestă și liniștită, mi-a spus că în momentul acela a avut o revelație în care eu cântam la chitară și cu vocea, în fața unor oameni cu tenul închis la culoare.

Orice realizare în ceea ce privește caracterul meu, o datorez lucrării Duhului Sfânt în și prin viața mea. Am învățat să fiu dependent de El pentru roadă veșnică ce rămâne. Nu înțeleg și nici nu găsesc vreo justificare în Biblie pentru propovăduirea Evangheliei prin efortul oamenilor, fără o arătare clară a puterii lui Dumnezeu. Conform Bibliei, aceasta este o regulă, nu o excepție. Voi enumera în continuare câteva versete cheie: „Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim... și până la marginile pământului”. (Faptele Apostolilor 1: 8)

„... care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!” (Evrei 2: 3 – 4)

„Și învățătura și propovăduirea mea nu stau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere”. (1 Corinteni 2: 4)

„Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinței?” (Galateni 3: 5)

„Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească”. (1 Petru 1: 12)

Nimic nu este atât de clar spus pe paginile Cuvântului, așa cum este spus faptul că lucrarea lui Dumnezeu este făcută sub supravegherea și coordonarea dinamică a Duhului Sfânt.

În 1965 mă aflu în Mexic „cântând la chitară și cu vocea în fața unor oameni cu tenul închis la culoare”. Eu și soția mea, Margaret, ne-am căsătorit în Mexic și am locuit acolo până în 1979. În acea perioadă ni s-au născut opt copii (primii doi au fost gemeni). Locul

nostru de muncă era în partea de sud a Mexicului, aproape de graniță, în adâncul tropicelor din statul Oaxaca.

De prea multe ori, autorii cărților de succes au parte de prea multă reputație, în timp ce lucrătorii Evangheliei, care au fost pur și simplu credincioși în împlinirea voii lui Dumnezeu fără să se facă cunoscuți în vreun fel, trec neobservați. Vreau să spun foarte clar că persoana mea în această povestire are o importanță minoră. Sunt bucuros că am ascultat chemarea Domnului secerișului de a merge în Costa Chica (Coasta Mică) din Oaxaca. Sunt bucuros că m-am implicat în lucrarea Lui, dar cel mai mult mă bucur că l-am invitat și pe vărul meu, Ray Pollnow să vină în Mexic. Este un simplu fapt, nu o încercare de modestie; el a fost un vas ales de Dumnezeu pentru a aduce rod în lucrare în acea zonă neevangelizată până atunci. Când familia noastră a părăsit Mexicul ascultând chemarea Lui de a merge în Germania, iar Ray în Spania, am lăsat în urmă peste 40 de biserici cu peste 5.000 de membri. Voi spune ceva despre povestea lui Ray în capitolele care urmează.

Primii cinci ani petrecuți în Costa Chica au fost cei mai cruciali din viața mea. Pentru că trăiam singuri într-o localitate fără electricitate, în mare parte ruși de restul lumii și fără alt sprijin în necaz decât Dumnezeu, El devenise foarte real. Am experimentat din plin forța lumii spirituale, iar Biblia devenea din ce în ce mai vie în circumstanțele în care ne aflam atunci. Eram ucenici în școala Duhului Sfânt.

Nu trecuse mult după ce ne-am instalat într-un oraș numit lacahuatepec și deja aveam o problemă. Un om, curios să cunoască ceva despre noii veniți, a acceptat invitația de a intra în casă pentru a sta puțin de vorbă. l-am împărtășit Evanghelia și câteva experiențe personale. El ne-a spus că și familia lui și-ar dori să audă asemenea lucruri, în special fiica lui care era bolnavă și nu se putea scula din pat. Așadar, m-a invitat la el acasă. Pentru că în ziua aceea aveam o altă promisiune de îndeplinit, am stabilit ca în următoarea zi de marți să vizitez familia lui.

A venit și ziua de marți și, în acea dimineață, m-am trezit cu gândul să-mi țin promisiunea. Până atunci nici nu mi-am dat seama că bărbatul acela nu îmi spusese numele și adresa unde locuiește, într-un oraș cu circa 3.000 de locuitori. Am presupus că în acea zi nu se mai ducea la câmp tocmai pentru a mă aștepta. Știam că ar fi fost

dezamăgit dacă nu ajungeam la el și mă gândeam, de asemenea, că vor fi discuții în oraș despre felul în care străinul nu și-a păstrat cuvântul. Era și o expresie locală, un regionalism, care descria o astfel de persoană: „del pico para afuera”. Cu alte cuvinte, „vorbele lui nu sunt nimic altceva decât vorbe în vânt”.

Am simțit că viitorul nostru și al Evangheliei din acea zonă depindeau de crearea unei reputații de încredere și siguranță. Aproape în disperare, m-am rugat: „Doamne, trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe omul acela!” Apoi, am făcut ceea ce recomand deseori noilor slujitori ai Domnului să facă. Am făcut primul pas, iar apoi am continuat să merg pe stradă, în jos. Am învățat că cu greu faci progrese stând acasă și așteptând un cuvânt din cer.

Nu știi, numai Dumnezeu știe de ce am mers în direcția aceea; după un indicator m-am întors în altă direcție, ajungând în cele din urmă pe o potecă ce se bifurca înaintea unui gard de sârmă ghimpată. În interior era o casă sărăcăcioasă din chirpici, unde o femeie punea niște haine la uscat pe o viță de vie ce se întindea între doi copaci. Ea era cu spatele la mine, dar am simțit că era timpul să cer niște informații cu privire la direcția în care trebuia să merg. Ce aș fi putut să întreb fără să știu măcar un nume sau o adresă? Întrebarea nu spunea mai nimic, dar conținea tot ceea ce știam: „Îmi cer scuze, doamnă, cunoașteți un om care are o fiică bolnavă?” Femeia s-a întors și mi-a spus zâmbind: „Poftiți domnule! Soțul și fiica mea sunt în casă și vă așteaptă!” Dumnezeu mă condusesese direct la destinație! Astfel de experiențe erau pentru noi foarte obișnuite.

Am început să împărtășim Evanghelia în satul indian Mixtec datorită unui tractat scăpat pe stradă. În primele zile pe coastă, dificultatea de a intra în contact cu oamenii a fost parțial biruită prin vizitarea acelor care au arătat interes față de literatura care ajungea în mâinile lor dintr-un avion. Doi piloți, unul din ei era veteran din al doilea război mondial, cu un vechi Stinson, lăsau 10.000 de broșuri evanghelice cu adresa noastră ștampilată pe ele în tot orașul lacahueatepec. Nu voi spune prea multe despre greața și răul care le aveam atunci când mă ridicam să arunc broșuri de pe fereastra avionului, din cauză că pilotul făcea manevre bruște pentru a coborî cât mai jos posibil deasupra satelor.

Câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare scrisă într-o spaniolă greu de înțeles din San Juan Colorado. Am mers de-a lungul

unor urme vechi de mașină, aproape șterse și am traversat trei sau patru pârauri fără pod pentru a ajunge în Mixtec. Acolo, am găsit pe omul care ne-a scris, iar acesta și-a adunat îndată vecinii și rudele în fața casei, pentru a asculta ceea ce noi aveam de spus. Mi-am deschis Biblia și am început să vorbesc în fața a cincizeci de oameni care aveau privirea ațintită înspre mine. Ei nu înțelegeau mai nimic în limba spaniolă. Totuși, m-am întors în acel loc săptămână de săptămână pentru a face același lucru.

După câteva călătorii și încercări de a face ceva în satul acela, într-o zi de decembrie, aveam un nou membru tânăr în grup. Prin credință, din nou am împărtășit mesajul Evangheliei, sperând ca cineva să înțeleagă ceva din toată povestea mea. De data aceasta, când mi-am închis Biblia și gura, tânărul s-a ridicat în picioare, s-a întors cu fața spre ei și le-a vorbit în limba lor. Când a terminat, câțiva oameni au venit în fața mea. „Eu doar le-am explicat mesajul dumneavoastră”, a zis el, „iar ei vor să-L primească pe Hristos în viața lor așa cum i-ați învățat. Așa vreau să fac și eu”. Tânărul învățase limba spaniolă pentru că studia în capitală, iar acum era acasă pentru sărbătorile de Crăciun. Din ziua aceea, Evanghelia s-a răspândit în San Juan Colorado, iar adunarea locală s-a mărit. Ultima dată când am auzit de ea, avea aproximativ 200 de membri.

Am stat șapte ani în lacahuatepec, iar apoi ne-am mutat într-un oraș mai mic numit Pinotepa, cu o populație de 15.000 de locuitori. Intenția noastră, ca întotdeauna, era să predicăm Evanghelia și să vedem apoi grupuri de credincioși în oraș și în zonele aferente. Această dorință ne-a condus într-o zi în orașul Mancuernas, la o depărtare de numai câteva mile în vest de orașul Pinotepa. Ne-am dus la primar pentru a-i cere permisiunea de a desfășura o activitate publică. Acesta era grav bolnav de oreion. I-am vorbit despre puterea Evangheliei și apoi ne-am rugat împreună. Pe când ieșeam din casa primarului am observat un om care stătea jos în balcon. Când am trecut pe acolo, s-a ridicat și, deși se vedea clar că era beat, ne-a vorbit politicos: „Știți de ce sunt beat?”, a întrebat el fără să aștepte vreun răspuns. „Soția mea este foarte bolnavă. Doctorul a părăsit azi casa noastră și ne-a spus că va muri în curând. Ne-am adunat întreaga familie. Am auzit tot ce i-ați spus primarului înăuntru și aș vrea să veniți împreună cu mine să vă rugați pentru ea”. Ne-am dus fără să stăm pe gânduri. Casa gемеа de oameni și erau foarte atenți la noi atunci când am îngenuncheat lângă

patul muribundei și ne-am rugat. După aceea, ne-am ridicat și am plecat din Mancuernas.

Când ne-am întors peste o săptămână, am aflat că tot orașul vorbea despre femeia care era pe patul de moarte și pentru care se rugaseră evangheliștii. Acum, era perfect sănătoasă. Acolo s-a înființat o biserică vie condusă de un fost cântăreț de cantină și fost alcoolist, care avusese deseori probleme cu poliția. El era pe punctul de a se sinucide, atunci când s-a întâlnit cu Domnul Iisus. În timpul unei întâlniri, a auzit Evanghelia, apoi a îngenuncheat în lanul său de porumb și s-a rugat, iar pacea i-a cuprins inima.

După ce am locuit șapte ani în Costa Chica, am simțit că trebuie să facem ceva ce nu mai făcuse nimeni în statul Oaxaca – un program zilnic de evanghelizare pe o frecvență de radio public, deși ezitam la gândul că ar trebui să părăsesc zona. Într-o zi, stând pe un deal și privind orașul în întregime, m-am rugat: „Doamne, nu cred că biserica de aici este puternică sau suficient de matură ca să poată continua singură”. Iar Domnul părea că îmi răspunde: „Amintește-ți de starea oamenilor pe care Eu l-am lăsat în urmă”. Atenția mi-a fost îndreptată către ultimele versete din Evanghelia după Marcu: „... și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor... apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.» „Am fost uimit să văd că Domnul, i-a muștră pentru lipsa lor de tărie spirituală și de maturitate, iar imediat după aceste cuvinte, le-a încredințat întregul viitor al Evangheliei. Din nou Domnul părea să-mi spună: „Încrederea mea nu a fost în ei, ci în puterea Duhului Sfânt”. Când m-am întors în zona aceea, la numai șase luni, pentru o conferință, am descoperit că lucrarea crescuse în mod surprinzător în număr și în putere.

O cântare veche spune: „El merge pas la pas cu mine și îmi vorbește”. Cât de clar ne poate vorbi Dumnezeu? câți din oamenii care cântă această cântare ar fi șocați dacă, ar auzi, la un moment dat, foarte clar vocea lui Dumnezeu? După ce ne-am instalat în noua locuință, stăteam în fața casei și vorbeam cu Domnul despre o nevoie financiară de cinci sute de dolari și l-am mulțumit pentru ei înainte de a-i avea.

Îmi aduc aminte foarte clar imaginea unui loc de pe un trotuar care se afla la o distanță de un bloc de oficiul poștal din Oaxaca, când am auzit glasul Domnului, după două sau trei zile. Când am deschis ușa de la mașină și am pus un picior pe trotuar, El mi-a zis: „Du-te la poștă

și ia cei cinci sute de dolari din cutia ta poștală”. Acolo am găsit un plic de la un prieten drag și în interior era un cec pentru cinci sute de dolari.

Un program zilnic de radio la cea mai bună stație din Oaxaca costa foarte mult și depășea cu mult venitul nostru modest, dar tatăl meu m-a învățat să trăiesc și să umblu prin credință. De asemenea, am citit, printre altele, și cărțile lui George Müller și ale lui Hudson Taylor care vorbesc despre o viață de încredere completă în Dumnezeu, care nu poate să falimenteze vreodată. Aceasta devenise și politica noastră: să nu ne facem niciodată cunoscute nevoile, indiferent dacă sunt personale sau legate de lucrare. Deseori Dumnezeu ne-a călăuzit și ne-a încurajat în anumite lucrări și ne arăta că eram în voia Lui prin faptul că ne pregătea resursele necesare.

Am făcut o călătorie cu avionul pe care l-am primit de la Domnul, în orașul Puerto Angel, pentru că se construise o nouă stație de radio. Pentru că trăisem în acea zonă, știam că pe coastă nu era program în timpul zilei, iar noua stație emitea cel puțin douăsprezece ore pe zi; astfel că ni s-a părut necesar ca noi să avem un program la acea stație. I-am pus o casetă managerului și i-a plăcut. Am semnat un contract și i-am lăsat casete pentru o lună.

Există totuși, o problemă: el dorea să-i plătim în avans cu o lună, iar eu nu aveam bani nici la mine, nici în bancă. Sfătuiesc cu tărie ca nimeni să nu încerce să facă ceea ce am făcut eu: am completat un cec, știind că acestuia îi ia câteva zile să ajungă în bancă, și am sperat să găsesc o posibilitate pentru a-l acoperi. Soția m-a așteptat la aeroport și am ajuns acasă într-o oră. Atunci, un tânăr a apărut în fața porții și ne-a spus că un veterinar care locuia într-un oraș la o distanță de trei ore de casa noastră, a trecut pe acolo cu niște treburi și l-a rugat să-mi înmâneze un plic pe care-l lăsase. În plic erau tocmai banii necesari pentru acoperirea cecului. Veterinarul era un prieten creștin, dar el niciodată înainte nu ne mai oferise ceva.

Cred că am predicat aproape în fiecare biserică evanghelică din Oaxaca. Emisiunile noastre erau foarte populare, iar bisericile locale puteau să facă anunțuri gratuite pentru evenimentele speciale. Am încercat să încurajez rugăciunea în comun cu pastorii. În timp, ei au început să lucreze la un proiect care nu mai fusese încercat niciodată în Oaxaca și, foarte rar în restul Mexicului. Ei voiau să aducă un evanghelist asociat lui Billy Graham, pentru zece întâlniri într-o piață

publică principală. Singura problemă era că trebuia să obțină semnătura guvernatorului din Oaxaca, însă acesta era un impediment politic pentru el.

Înainte ca pastorii să meargă la guvernator cu cererea, eu împreună cu un prieten, am făcut o călătorie cu avionul, în Guatemala. Când ne-am întors, am aterizat la graniță pentru a lua prânzul și am văzut avionul guvernatorului în aeroport. În apropiere, am găsit un restaurant, iar pilotul guvernatorului, pe care îl cunoșteam personal, stătea la masă între doi bărbați: guvernatorul și secretarul său. M-am dus să-l salut, iar el mi-a făcut cunoștință cu ceilalți doi. În timp ce mâneam, ei s-au ridicat și ne-au salutat „adios” apoi, au părăsit restaurantul. Prin fereastră am văzut avionul îndepărtându-se spre pistă, dar câteva minute mai târziu s-a întors.

Pilotul a ridicat capota și verifica motorul, în timp ce noi terminasem de mâncat. Pe când mergeam înspre el, mi-a spus: „Am probleme la motor și aș vrea să vă rog să-i duceți pe cei doi, guvernatorul și secretarul său, înapoi în Oaxaca”. Timp de două ore și jumătate, guvernatorul i s-a predicat Evanghelia. De asemenea, ne-am pus avionul la dispoziția lui, pentru orice nevoie specială sau urgentă. Câteva zile mai târziu, când pastorii i-au prezentat cererea, el a semnat-o. Seara, cortul s-a umplut cu aproximativ 5.000 de oameni, iar muzica și mesajele erau emise în direct de la aceeași stație în care aveam programul nostru.

În 1979, chiar dacă experimentasem astfel de binecuvântări, primele indicații clare că ar trebui să ne mutăm în Europa începeau să apară. Am simțit că Domnul ne chema să lucrăm în Germania, iar de acolo să încercăm să pătrundem în țările comuniste. Înainte să ne mutăm, am stat temporar șapte ani în Statele Unite.

Familia L. Brueckner

Primii ani pe care i-am petrecut în Europa au fost printre cei mai plini de încercări pe care i-am trăit vreodată. Limba germană era greu de învățat, iar eu nu mai aveam o minte limpede și pregătită pentru noi informații. Ni s-au deschis puține uși. Se spunea că Europa de vest este în „epoca post-creștină”. Îmi aminteam de anii buni din Mexic și de binecuvântările lui Dumnezeu vizibile în lucrare. Începusem să mă îndoiesc că Dumnezeu ne-a chemat aici, pe acest continent rece din punct de vedere spiritual. M-am descurajat și am început să lucrez într-o Fabrică de preparare a cărnii, unde am stat aproximativ doi ani și jumătate. Mă simțeam foarte slăbit în Duhul; mi-am păstrat în cabinet o Biblie și citeam un verset sau două ori de câte ori se ivea vreo oportunitate. În timp ce lucram, meditam la acele pasaje, iar Domnul mi-a deschis astfel inima și mintea pentru multe adevăruri.

Am început să auzim că mișcările politice din Polonia se îndreptau înspre democrație. Alte țări i-au urmat exemplul, iar Europa de Est începuse să se schimbe mult. Într-o zi, imposibilul s-a întâmplat: zidul Berlinului a căzut! Cine ar fi putut crede? Țările comuniste și-au deschis porțile larg către Vest și curând, mi s-a oferit o posibilitate să fac parte dintr-o lucrare la care n-aș fi visat niciodată că ar fi realizabilă. Realitatea lui Dumnezeu pe care am experimentat-o în Mexic și revelațiile pe care le-am avut în fabrica în care am lucrat, au prins contur când am început să lucrez cu oamenii din școlile ateiste. Am fost martorii multor convertiri pe toată întinderea Europei

Comuniste. Nu există nicio îndoială în legătură cu chemarea și sincronizarea lui Dumnezeu; de fapt, simt că abia am început să împlinesc scopul pentru care m-am născut.

De multe ori ascultam istorisirile minunate pe care tata ni le împărtășea, istorisiri ce izvorăsc doar dintr-o relație intimă cu Dumnezeu. El era uimit de faptul că mulți creștini se mirau de relatările lui, când, de fapt, el credea că aceste experiențe erau normale pentru o viață creștină. Din nefericire nu era așa, dar, credeți-mă, poate fi! „Să dea Dumnezeu ca tot poporul să fie alcătuit din proroci...” a zis Moise, și sunt sigur că aceasta era expresia dorinței din inima lui Dumnezeu.

Fără îndoială, aceasta nu este o relatare cuprinzătoare. Pentru a reduce această mărturie la câteva pagini într-un capitol, a trebuit să concentrez mult povestea și să las multe lucruri nerostite. Aceste câteva istorisiri au fost scrise pentru a stimula oamenii lui Dumnezeu, așa cum am fost și eu stimulat la rândul meu de biografiile acelor care au vrut să-L slujească pe Domnul prin credință. Sper că și tu vei „gusta și vei vedea” tu însuși „ce bun este Domnul”.

Capitolul II

SĂ MU NUMEȘTI SPURCAT

Cineva care ne-a vizitat în misiune în Mexic a ajuns să descopere ceva surprinzător: „Voi, misionarii, nu sunteți mai buni decât mine!” Cred că această revelație i-a schimbat total viața. Cineva a spus foarte bine – Dumnezeu nu caută posibilitățile noastre, ci disponibilitățile noastre. Toți oamenii despre care am scris aici sunt oameni obișnuți, de pe stradă. Ei sunt oameni de genul Mariei Magdalena, sau de genul lui Natanael, iar singurul lucru care-i deosebește de alții este că ei au avut o întâlnire personală cu Domnul Iisus.

Sunt două „ingrediente” care au jucat un rol important în istorisirea pe care am scris-o fără de care nu ar fi existat așa ceva niciodată. Primul este responsabilitatea umană, în special nevoia de a fi împins de la spate. Domnul Iisus ne-a vorbit despre puterea insistenței în relația cu Dumnezeu, dar este vitală și în relațiile cu oamenii. Mama a insistat ca mătușa Edna, cumnata ei, să vină împreună cu ea la o adunare de evanghelizare. Apoi, peste câteva luni, a insistat din nou să vină a doua oară. Cedând insistenței mamei, Edna s-a întâlnit cu Domnul.

Cel de-al doilea „ingredient” este lucrarea supranaturală a lui

Dumnezeu. El a schimbat inima Ednei și apoi, într-un mod miraculos, S-a atins de pânțele ei, făcând-o să poată naște copii. Mătușa și unchiul meu nu au putut să aibă copii în timpul celor opt ani de căsnicie de până atunci.

Al treilea băiat și ultimul al familiei Pollnow s-a născut în iulie 1941 și pentru că era rezultatul intervenției lui Dumnezeu, l-au numit Raymond Erwin. Dacă cineva ar căuta în copilăria lui un semn care să dea indicații că viitorul său era în planul lui Dumnezeu, ar fi greu să găsească. Băiatul era neastâmpărat, dincolo de limita unui copil normal. Una din boacănele lui a fost să dea foc casei în care locuiau în Milwaukee împreună cu fratele său Clifford; bineînțeles nu intenționat! Ei se jucau cu focul și la un moment dat, situația acesta le-a scăpat de sub control.

Mai târziu, familia Pollnow s-a mutat la o fermă lângă Hartford, Wisconsin, la 40 de mile sud de casa noastră, iar noi îi vizitam frecvent. Dacă mă ajută bine memoria, cred că am fumat prima țigară în spatele magaziei lui Ray, una pe care am găsit-o pe stradă. Rar se întâmpla să găsim una întreagă. Mergeam de-a lungul drumului cu o cutie de chibrituri și strângeam în ea mucuri de țigări. Ray era implicat adesea adesea în jafuri mai mici, care i-au pricinuit probleme considerabile după ce s-a întors la Dumnezeu, fiindcă a trebuit restituie ceea ce furase.

El a urmat o școală care avea o singură clasă și în toți cei opt ani de școală copii au băut apă din același bazin. Într-o dimineață, profesorul i-a cerut să umple bazinul casei în care locuia preotul. Ștrengarul, a găsit într-un dulap niște sticle cu vin, puse acolo pentru împărtășanie, probabil. Imediat, a luat una și a vărsat-o în bazinul cu apă al școlii. A fost pedepsit grozav de profesor și de preotul local.

Părinții mei au primit un telefon de la mătușa Edna care spunea că Ray a căzut din copac după ce a fost lovit de glonte de vânător, tras la întâmplare. Data următoare când m-am întâlnit cu Ray, mi-a spus ce se întâmplase de fapt. El furase niște gloanțe dintr-o pușcă de vânătoare, s-a urcat într-un copac și le lovea cu ciocanul; astfel, unul a explodat, iar el a căzut din copac lovindu-se la cap.

Incidentele menționate mai sus, cu greu ar arăta că de o asemenea persoană se va folosi Dumnezeu în lucrarea Lui. Însă, altceva a devenit evident în viața lui Ray: presimțirea dușmanului. Încă de când era copil, diavolul a încercat să-l distrugă, pentru că simțea

stricăciunile care-i vor fi făcute în viitor de el în propriul regat.

În timp ce călătorea împreună cu tatăl său în vechiul lor Ford spre casa bunicilor, pentru a participa la înmormântarea bunicii Pollnow, ușa din spate s-a deschis, el a întins mâna pentru a o închide, dar a apucat greșit mânerul. Curentul a blocat ușa și astfel băiatul a fost aruncat afară. Tatăl său l-a găsit într-un șanț, având doar o tăietură adâncă, pentru care au mers la spital, însă fără vreo altă problemă.

În Mexic a fost implicat în accidente de avion, iar criminalii adesea l-au amenințat cu pușca. Odată, în Spania, pe când verifica bateria unei mașini, aceasta i-a sărit în ochi, de fapt numai capacul i-a sărit, iar conținutul a zburat până la tavan. În cazul în care capacul nu i-ar fi acoperit fața, ar fi murit, fără îndoială. Dar așa, „a purtat” doar o pereche de ochi negri câteva săptămâni, iar acidul i-a distrus cămașa, dar nu i s-a atins nimic pe corp.

Recent, cu câteva săptămâni în urmă, Ray verifica o macara pe care tocmai o cumpărase. Se înțepenise o pârghie, iar platforma de remorcare pe care era el și care se afla la o distanță de 35 de picioare, s-a răsturnat. Ray a căzut lovindu-se la cap foarte rău și a fost dus la spital în stare de inconștiență, iar situația se pronunța foarte gravă. După ce i s-au făcut teste cu raze X și scanări CÂT, doctorii au fost uimiți să constate că nu era niciun os rupt și niciun fel de rană. Încercările diavolului de a-i lua viața au eșuat una după alta.

Deseori am spus că dacă ar fi vreo persoană pe care aș vrea să o am cu mine în situații periculoase, atunci acea persoană aș vrea să fie vărul meu, Ray. Când era tânăr, a salvat viața fratelui său Clifford, pe care l-a scos dintr-o cameră plină cu fum. Ray l-a strigat din pragul ușii, iar Clifford s-a îndreptat în direcția vocii; când acesta a apărut, a fost tras afară, aproape ars, dar viu. Probabil a fost un semn că Ray va chema și va scoate oamenii din flăcările iadului.

Însă incidentul care a avut cel mai mare efect asupra vieții și viitorului său, a fost în anul 1959, în timpul unui meci de fotbal la școală. Ray era fundașul echipei Hartford și, la jumătatea jocului, a căzut pe teren, fiind dus la spital cu salvarea în câteva minute. În urma unui examen cu raze X s-a descoperit că osul stern era fracturat și îi deranja inima. Părea că se va reface după acel accident și curând s-a reîntors la școală, dar nu la mult timp după asta, pe când se plimba pe coridor, a leșinat din nou. Încă un semnal de alarmă de la mătușa Edna prin care ne spunea să ne rugăm. De data aceasta situația era foarte

gravă. Datorită situației precare, pastorul a vrut să fie sigur că tânărul era împăcat cu Dumnezeu. Ray nu era sigur de acest lucru, așa cei trei s-au rugat împreună.

Dimineața următoare, înainte de a deschide ochii, a avut impresia că a murit și a mers în cer. După ce s-a întors pe burtă, ceea ce îi era imposibil cu o seară înainte, a observat că nu mai avea nicio durere și, uitându-se în jurul său, și-a dat seama că era tot în pat. S-a ridicat, s-a îmbrăcat și a părăsit spitalul.

? 4 Ce a cui-ăpt Dumnezeu să nu numești necurat în inima lui Ray ardea acum dorința de a-L sluji pe Dumnezeu într-un mod deosebit. A părăsit școala Hartford și s-a înscris la colegiul Biblic din Minnesota. După un semestru de școală, tatăl său a avut niște probleme de sănătate, iar Ray a trebuit să părăsească școala pentru a-și întreține familia. S-a mutat în Little Rock, Arkansas, unde împreună cu fratele său, Jim, s-a implicat în construcții de case. Acolo a întâlnit-o pe Willie Mae Lindley, cu care s-a căsătorit. Ray și-a construit o casă, hotărât să-și întemeieze o familie. Li s-au născut doi copii: Laura și Bruce. El niciodată nu și-a terminat studiile biblice, dar, în orice caz, învățătura lui nu a venit din cărți; cel mai mult a învățat din experiență.

Pentru că a început să repare mașini încă de când era copil, Ray spunea tuturor încă de pe vremea adolescenței că dorea să aibă un parc de mașini și să le repare pentru că o astfel de meserie i-ar aduce destui bani. Avea o minte sclipitoare și o capacitate foarte mare de a-și aminti unele lucruri ca, de pildă: ce model de mașină a văzut într-un anumit loc și unde poate găsi piese pentru mașina respectivă. Uneori scria și pe mână pentru a-și aminti mai ușor.

Frecventa o biserică ce experimentase o creștere rapidă, respectând în detaliu „Metoda de câștigare a sufletelor” care includea folosirea deodorantului și a apei de gură. Ray era un tânăr foarte perseverent. În fiecare vineri bătea la ușile oamenilor și împărtășea Evanghelia pretutindeni în Little Rock. În câțiva ani, biserica a crescut de la mai nimic la sute de persoane; totuși Ray nu era mulțumit.

După vizita pe care a făcut-o în Mexic la căsătoria noastră, El s-a hotărât să ni se alăture în lucrare. Eu, împreună cu câțiva prieteni, înregistram o casetă pe care am numit-o „Timpul secerișului”. Ray a ascultat caseta, Dumnezeu a lucrat la inima lui, și el a intrat în seceriș. În 1967 a început studiul limbii spaniole și s-a mutat în lacahuatepec,

Oaxaca, unde localam noi.

Menționez faptul că singurul motiv pentru care Ray și Willie au stat un timp scurt în Mexic a fost pentru că ei au primit chemarea de care aveau nevoie în slujba Domnului. Primii doi ani nu au fost prea buni. În biserică era o activitate intensă și un program activ, dar, cu toate acestea, puterea spirituală era scăzută: oamenii veneau, îl primeau pe Domnul Iisus ca Mântuitor, dar nu se mai întâmpla nimic în viața lor. Era doar un angajament de repredare Domnului zi de zi. Ray avea nevoie de o atingere de sus, o împuternicire pentru a îndeplini planul pe care Dumnezeu l-a întocmit pentru el. Boala și dificultățile întâlnite în Mexic, împreună cu o mare dorință de a câștiga suflete pentru Hristos au constituit imboldul pentru o căutare sinceră după o relație mai profundă cu Dumnezeu. Pentru rugăciune și studiu el folosea un birou mic; într-o zi, a auzit un vânt puternic care a intrat în cameră și Ray a primit botezul Duhului Sfânt. Slujba care a urmat de atunci este o dovadă evidentă a lucrării Duhului Sfânt, și nu a omului.

Așadar Ray și Willie s-au întors în Oaxaca, stabilindu-se într-un oraș numit Jamiltepec și au început evanghelizarea în zonă. Era un teritoriu arid în ceea ce privește Evanghelia, locuitorii nu aveau Biblia în dialectul lor și cei mai mulți cunoșteau limba spaniolă prea puțin, și Ray, la rândul său era în aceeași situație, așa că s-au înțeles bine în privința limbii.

Erau forțe nevăzute ale întunericului care dominau oamenii și obiceiurile lor, erau împotriviri fizice și spirituale și chiar apariții demonice. Copiii lor, Bruce și Laura, nu au fost scutiți de persecuție: în timp ce se întorceau acasă de la școală, cineva a aruncat o piatră uriașă în spatele micuței Laura. Dificultățile cu care se confrunta familia Pollnow, erau imense, iar uneori păreau de netrecut.

Se putea aprinde o lumină în acest întuneric doar prin intervenția supranaturală a puternicului Dumnezeu. Duhul Sfânt era acolo și a început să-și facă lucrarea; se întâmplau tot felul de minuni. Vecinii familiei Pollnow s-au năpustit într-o zi la ei acasă, deoarece copilășul lor tocmai murise. Au cerut misionarilor să vină să se roage. Ei au venit, s-au rugat, și viața a revenit în copilăș.

Îmi amintesc de un indian care și-a depus mărturie printr-un translator la o conferință. El fusese izgonit de forțe demonice de acasă, a locuit în deșert și atunci când a dorit să se întoarcă, demonii i-au blocat drumul. El a povestit despre felul în care a frecventat întâlnirile

de rugăciune în Jamiltepec și cum a găsit libertatea în Iisus Hristos. Adunările se desfășurau în acel dialect, iar congregația crescuse la trei sute de persoane. Willie a mai născut doi copii în perioada aceea: Philip și Carey.

Ray împreună cu un pilot misionar care a venit din vecinătate, din statul Guerrero, au aruncat mii de broșuri evanghelice din avion. Ei au evanghelizat orașul Jamiltepec, dar și zonele învecinate. Un băiețel, Cristino, era la școală când avionul a zburat deasupra satului său. Elevii abia puteau să-și înfrângă curiozitatea, deoarece profesorii nu le permiteau să ridice broșurile. După terminarea orelor de școală, Cristino a găsit un tractat și l-a dus acasă. Tatăl său, Onesimo, l-a citit și a făcut o călătorie de cinci ore, mers pe jos, până în orașul său natal. Acolo a împărtășit mesajul cu părinții, frații și surorile sale, dar numai un singur frate a fost interesat, și împreună, au comandat Evanghelia după Ioan, oferită prin acel tractat. Acest om a studiat Evanghelia la lumina lanternei și a devenit un creștin arzător, un evanghelist destoinic, dornic de a împărtăși Evanghelia, străbătând munții și mergând mult pe jos, pe o rază de multe mile în jurul casei lor. Fiul său a venit să locuiască împreună cu Ray și familia sa, în timp ce studia școala gimnazială în Jamiltepec. Azi, Cristino este pastor și Dumnezeu a ridicat o biserică locală acolo. Unii dintre ei nu știau să citească și nici să scrie, dar împărtășeau ce învățau de la alții în micile biserici care au luat ființă în împrejurimi.

Adolfo, un alt băiat, abia terminase de învățat limba spaniolă în școală, când s-a întors la Dumnezeu și a studiat Biblia, până când a putut vorbi fluent limba spaniolă. Era un profesor biblic eficient, asociind principiilor biblice povestioare din viața zilnică. Învățătura simplă a lui Adolfo încânta chiar și oamenii de la oraș.

Un fermier, întorcându-se de la câmp, a găsit o broșură pe potecă și s-a așezat pentru a o citi. A citit-o din nou și din nou, iar râurile de apă vie curgeau în sufletul său însetat. El a luat broșura acasă, a împărtășit mesajul cu soția sa și amândoi și-au dat seama că era prea valoros ca să lase neexplorat acest lucru. Săteanul era dornic de a învăța mai mult. Pe broșură era o adresă a unui oraș îndepărtat, și, pentru că era un alcoolist care-și cheltuia toți banii pe băutură, nu avea suficienți bani pentru a ajunge acolo. Chiar atunci o femeie care-i datora niște bani de ani de zile a venit să îi aducă. Adresa l-a condus la Ray, iar acesta l-a condus la Domnul și l-a botezat. Noul convertit s-a

întors în satul său și a împărtășit Evanghelia cu oricine; a mers apoi în două sate vecine și a făcut la fel; curând, a devenit pastorul a trei biserici.

După ce și-a îndeplinit sarcina pe coastă, Ray s-a mutat în Oaxaca de nord, pentru a ajunge în cele mai înalte regiuni indiene. Într-un mic oraș, Tlaxiaco, prin mijloace supranaturale, lucrarea lui Dumnezeu s-a desfășurat pe un teritoriu arid, neevangelizat. Ascultând vocea Domnului, Ray a construit o casă chiar în afara orașului Tlaxiaco, iar astăzi ea este folosită pe post de centru de reabilitare a drogaților, dar aceasta este o istorisire pentru capitolul care va urma.

În anul 1980, acest neobosit vânător de suflete a auzit chemarea de a se muta în Spania. Iubiții indieni convertiți s-au adunat în jurul familiei, când aceasta s-a mutat și s-au vărsat multe lacrimi. Lăsau în urma lor experiențe extraordinare și multe lecții învățate în școala Domnului Hristos. Roadă era bogată: peste patruzeci de biserici plantate în Oaxaca și peste 5.000 de ucenici care urmau pe Domnul. Indienii băștinași au văzut cu siguranță o mare lumină. Ray era acela care, după toate spusele doctorilor, nu se putea naște. Ca și copil, nu se putea astâmpăra, iar în tinerețe nu a putut să-și termine studiile biblice. Toate aceste „nu pot”-uri au fost înghițite de intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu, care poate face toate lucrurile. El a iubit atât de mult lumea, încât nu doar că a trimis pe Fiul Său, dar va și reveni pentru a-și strânge recolta din colțurile îndepărtate ale lumii. Ray Pollnow a fost pregătit, echipat și însărcinat pentru acest scop.

Chemarea la speranță

Spania era o lume total diferită pentru familia Pollnow. Ei nu au întâlnit niciun om înfometat spiritual, așa cum se întâmplase în Mexic. Nu aveau nicio bănuială în privința motivului pentru care Domnul îi chemase în Europa. Luni de zile au oferit broșuri pe stradă și au bătut la uși, dar pretutindeni au întâlnit o indiferență cinică și cu pretenții. Spania arăta ca un cimitir de misiune.

Oricine putea observa, chiar stând o perioadă scurtă, problema drogurilor. În anul 1980, Spania avea cel mai ridicat procent de oameni drogați din lume. Ray a văzut această problemă și a vorbit unui om de pe stradă în această privință:

— Cum credeți că poate fi rezolvată problema drogurilor în țara aceasta?

— Cred că ar trebui să-i adunăm pe toți la un loc, să-i punem într-o barcă, să-i transportăm pe ocean și să-i scufundăm, a răspuns acesta.

— Oferiți dumneavoastră această barcă?

Bărbatul a plecat mai departe; nimeni nu voia să se implice.

În Mexic, casa familiei Pollnow era adesea plină de indieni care veneau în vizită. Ray a promis soției sale, că atunci când se vor muta în Spania, vor avea un colț liniștit, numai al lor, unde vor avea pace și liniște. Ei au închiriat o casă în Santander. Într-o zi Willie și Carey, fiul lor, au mărturisit Evanghelia unui drogat pe stradă și câteva zile mai târziu, acesta a venit disperat la ei pentru ajutor. Singurul mod eficient de a-l ajuta era să-l aducă în casa lor. Pe timpul acela, toți copiii familiei Pollnow erau adolescenți. Imaginați-vă ca un drogat să locuiască cu ei. Ideea părea ridicolă, însă familia a votat, iar votul a fost unanim acceptat. Astfel Lolo a devenit un membru al familiei.

Ray era începător în lucrarea cu drogații. Nu avea nicio idee cum să se comporte cu tânărul și tot ce făcea, făcea greșit. În orice caz, la factorul principal pentru reușită a venit din inima lui, îngrijind cu adevărat de băiat. Băiatul a fost eliberat de dependența de heroină, devenind o făptură nouă în Hristos. El avea o dorință arzătoare să slujească Domnului și așa a făcut. Era un exemplu minunat de bunătate creștină printre semenii lui. Unul dintre aceia care l-au cunoscut înainte de convertirea sa, văzând diferența, a fost atras la Domnul Hristos. Lolo este acum lider al unui centru de reabilitare al drogaților din Croația.

Lolo a recomandat familiei Pollnow pe prietenii săi și aceștia au venit să-i ceară ajutor, dar câți oameni pot încăpea într-o casă? Ray trebuia să găsească un alt loc, așa că a închiriat o casă și petrecea cea mai mare parte a timpului său acolo. Noaptea dormea pe canapea, legându-și o sfoară la un capăt de degetul mâinii sale și la celălalt capăt de clanța ușii, pentru a simți când cineva încerca să plece. Din greșeli, Ray a învățat cum să se poarte cu drogații și a înțeles că reabilitarea lor era o muncă ce-i lua toată ziua. Renunțând la droguri, aceștia țipau, aveau nevoie să facă plimbări la orice oră din noapte, să fie masați tot timpul, iar ziua trebuiau să lucreze. Chiar de la început Ray nu a permis nicio metodă mai ușoară pentru a scăpa de obiceiul drogării; iar fumatul și alcoolul au fost interzise.

Următoarea problemă pentru acei oameni fără salariu sau vreun

suport din partea misiunii sau a bisericii, era hrana lor. Împreună cu fiii săi și cei deja reabilitați, Ray a mers prin împrejurimi, adunând tot ceea ce putea fi vândut și au găsit și câteva slujbe. Ei se încredeau în Domnul în ceea ce privea hrana de pe masă și hainele de pe ei. Numărul pacienților a crescut și, puțin câte puțin, știrea despre reabilitarea celor drogați și întoarcerea lor la o viață normală a intrat în atenția publică. Reporterii scriau articole în ziarele locale și veneau cu camera video.

Oamenii din vecinătatea orașului i-au ajutat prin donații: mobilă veche, haine și materiale de orice fel, iar depozitele de alimente donau marfa expirată. Numărul pacienților creștea și trebuiau închiriate mai multe case și în plus, o casă special pentru fete. Se gândiseră la o afacere: să vândă lucrurile donate. Astfel, mulți dintre ei au învățat o meserie. Organizația trebuia să fie înregistrată oficial. Ray a numit-o „Chemarea la speranță” (*RETO à la Esperanza*).

Deznădejdea este una dintre caracteristicile ce marchează un om drogat. Nu există nicio cale naturală de a ieși din sclavia drogurilor și cei mai mulți mor din cauza supradozelor. Alții, care supraviețuiesc mai mult, mor de SIDA, boală care o iau de la acele nesterilizate. Un mare

Ray și Willie la număr de tineri cu probleme în privința drogurilor, provin dintr-un mediu social bun. Costă ceva bani să cumperi heroină și totul este pierdut atunci când cineva are această patimă. Un singur lucru mai contează pentru drogați: următoarea posibilitate pentru a obține droguri. Părinții, soțiile și copiii sunt uitați; bărbații fură sau tâlhăresc, iar femeile își vând trupurile, devenind prostituate. Ei trebuie să găsească o cale pentru a obține sute de dolari în fiecare zi. Mulți au devenit jucători de cărți. Majoritatea au uitat să sper. Este cu adevărat o provocare să îi încurajezi să privească cu încredere spre un viitor mai bun. Societatea și chiar părinții renunță la ei; părinții se satură să-și țină tot mereu averea sub cheie și își alungă proprii copii în stradă pentru a se descurca singuri.

O adevărată speranță într-o asemenea disperare, poate fi găsită numai în Domnul Hristos. Când El eliberează pe cei drogați, aceasta produce o convertire unică: fiecare este copleșit de recunoștință și mulțumire, predându-se lui Dumnezeu, în slujba Sa. Ray nu voia să vadă acest exemplar viu și curat al harului lui Dumnezeu pervertit de creștinismul de rând. El a evitat terminologia și banalitatea religioasă.

RETO a luat forma unei organizații și Ray a devenit cunoscut ca „șeful”, iar liderii s-au numit responsabili.

Din Santander, RETO s-a răspândit în toate direcțiile. S-au format lideri spanioli capabili și s-au răspândit în lucrare. Dorința arzătoare de a-i iubi și a-i câștiga pe cei pierduți ardea în inima foștilor dependenți de droguri, așa cum arde și în inima celui care a început această lucrare. Astăzi, RETO există în fiecare oraș mare din Spania și multe ramuri ale organizației au luat ființă în: Portugalia, Italia, Croația, Franța, Argentina, Maroc. Două centre reprezentative au fost deschise și în Rusia. Unul dintre ele a primit o sumă de bani de la consiliul orașului Moscova, ca fiind cel mai benefic program social din oraș. Acesta a ajuns în atenția președintelui Putin, care și-a trimis reprezentanții să viziteze acest centru. Momentan, noi centre iau ființă în Polonia, Brazilia și Bulgaria. RETO a funcționat și în Little Rock pentru câțiva ani. În Mexic funcționează de asemenea, un centru în Tlaxiaco, unde Ray a construit o casă după ce primise un îndemn clar de la Domnul. Aici se află un puternic centru de reabilitare, iar sediul se află chiar în casa unde a locuit familia Pollnow. RETO are un centru puternic și în México City și în Guadalajara.

În prezent se află 7.000 de persoane în program pretutindeni în lume și sute sunt pe lista de așteptare. Se spune că 40.000 au trecut prin program și mulți din ei s-au întors în societate în calitate de creștini.

RETO este o organizație de multe milioane, posedă zeci de autodube și multe alte vehicule. Visul lui Ray pe când era tânăr, era să devină proprietarul unui centru comercial, aceasta fiind ocupația majoră a organizației RETO. Acolo poți găsi: mobilă veche, haine uzate, magazin de antichități, mașini uzate, magazin de cauciucuri, magazin de cafea, salon de înfrumusețare, spălătorie auto, și multe altele.

Oricum, succesul real al organizației RETO nu are nimic a face cu statisticile și afacerile, ci se regăsește în calitatea vieților oamenilor. În călătoriile mele în peste 30 de țări, nu am văzut creștini cu caracterul lui Hristos așa mult oglindit în ființa lor, cum se poate observa în foștii fii risipitori din RETO. Este ceva special în întâlnirile lor: de câte ori am ajuns în adunările de închinare, obosit după o zi de conducere, am fost înprospătat după cinci minute în acea atmosferă unică, ascultând cântările și rugăciunile lor de mulțumire. În acest fel am ajuns să cunosc și să iubesc mulți din acești oameni. Este imposibil

să ți-i imaginezi în fosta lor viață. Transformarea este radicală.

Au doar un semn înfricoșător rămas de-atunci: acești tineri, bărbați și femei mor de SIDA, sau mai bine zis trăiesc cu SIDA. Mai degrabă decât să-și aștepte moartea, ei își sacrifică viața, slujindu-L pe Domnul cu timpul și tăria care le-au mai rămas. Liderii sunt într-o continuă mișcare, deoarece unii pleacă la Domnul, murind așa cum au trăit: martori strălucitori ai speranței în Hristos.

„Șeful” și „șefa”, adică Ray și Willie, s-au predat în totalitate acestor activități de reabilitare a acelor drogați. Singura lor fiică, Laura, și un fost drogat s-au îndrăgostit și s-au căsătorit. Nunta a avut loc în aer liber, în fața camerelor de luat vederi. Soțul ei este acum președinte al organizației internaționale RETO. Toți copiii Pollnow sunt implicați în lucrare: doi dintre ei, Bruce și Carey sunt căsătoriți cu fete spaniole, iar Philip s-a căsătorit cu Leah Brueckner.

Ar fi un șoc pentru aceia care caută o educație normală, maniere și atributele unui lider creștin, să vină în contact cu Ray Pollnow. El nu se potrivește acestor tipare, disprețuiește atingerea fină a mâinii, și de cele mai multe ori are praf sub unghii. El poate fi găsit mult mai des într-un atelier decât în birou și chiar dacă este acolo, niciodată în spatele unui pupitru.

Un nou recrut venit în program l-a văzut muncind sub o mașină. El nu credea că o muncă atât de comună se potrivește fondatorului RETO, așa că i-a luat cheia franceză din mână și a mers el să lucreze în locul lui. Câteva minute mai târziu, Ray era lângă el.

Următoarea întâmplare a fost povestită de președintele RETO și de Ray, în timp ce se aflau la șeful de poliție în Santander. Acesta și-a exprimat aprecierile la adresa lui Ray, pentru toate minunile pe care le-a văzut și stătea dus pe gânduri, întrebându-se ce fel de om o fi acest șef de la care a început totul. „Într-o zi aș vrea să-l cunosc”, a zis el. Președintele a încuviințat, s-a întors și a spus suficient de tare pentru a putea fi auzit de polițist: „Să mergem șefii!”

Ray vorbește limba spaniolă fluent și are un vocabular de autohton, dar adesea cuvintele nu vin în ordinea corectă: substantivele nu au genul corespunzător, iar verbele au timpul greșit; însă cred că el ar fi primul care ar admite aceasta. Ray este foarte comunicativ și ține un discurs sau două la conferințele RETO, care se țin de două ori pe an și găzduiesc până la două mii de persoane. Lui nu îi place să vorbească în public, dar odată a fost forțat să spună ceva pe moment, în fața

primarului și a unor personalități din Santander. El a istorisit povestea organizației și câteva mărturii ale oamenilor din RETO, iar la sfârșit cei care îl ascultau erau în lacrimi, inclusiv primarul.

Puțini din cei veniți de curând în RETO cunosc cine este fondatorul. La începutul lucrării sale, Domnul i-a dat o lecție cu privire la aceia care se fac fameni de dragul împărăției lui Dumnezeu. Un famen trăiește numai pentru înaintarea cauzei și numelui regelui său. El nu are nicio ambiție personală sau țel. Aceia care se fac pe ei înșiși fameni pentru Dumnezeu, trăiesc numai pentru gloria și onoarea stăpânului lor ceresc. Nu vei găsi numele lui Ray scris pe vreun act oficial. Nu știu ce va crede despre aceste două capitole. Ceea ce știu este că, dacă acestea ar ajuta la înaintarea cauzei lui Hristos, sau ar încuraja pe alții în lucrarea lui Dumnezeu, el va permite ca numele lui să fie folosit în acest scop. Așa să fie și cu aceste pagini!

Epilog

Noi am văzut cum Evanghelia a lucrat în multe părți ale lumii, atingând mii de oameni, iar rădăcina acestor întoarceri la Dumnezeu poate fi găsită într-o singură convertire, în 1935. Cine poate estima cât bine veșnic poate rezulta din viața următoarei persoane care pășește în Regatul lui Dumnezeu? Cine poate ști ce are Dumnezeu în plan pentru cititorul acestor capitole? Ele sunt concepute pentru a-ți atinge inima și pentru a te încuraja să intri în cel mai înalt nivel de trăire și slujire creștină pe care Dumnezeu îl poate da. Dumnezeu nu intenționează să-și ascundă realitatea pe care acești oameni au experimentat-o.

Este timpul ca aceste povestiri să fie citite. Eu le-am scris în timpul meu liber, într-o perioadă lungă de timp. Pentru ca să scriu o istorisire scurtă, a trebuit să concentrez și să omit mult din ceea ce mi-am propus la început să includ... Ar fi încă atât de multe de spus... O carte interesantă, ar putea fi scrisă despre mărturiile oamenilor din RETO: mărturisiri despre problemele lor legate de droguri și supradoze, despre tâlhăriile lor și despre problemele care le-au avut cu poliția. Socotesc că o relatare completă despre oamenii și situațiile cuprinse în aceste douăsprezece capitole, ar ocupa câteva volume. În ultimul capitol al cărții sunt incluse și niște evenimente care s-au petrecut de când am început să scriu.

Creștinismul adevărat este un organism viu, într-o continuă creștere și niciodată nu se învechește: se potrivește tuturor timpurilor

și tuturor oamenilor.

Pentru detalii suplimentare ne puteți contacta la: Telefon/fax:
0230 510081

Mobil: 0723868857 E-mail: officeperlasuferinței.ro

Așteptăm scrisorile dumneavoastră, sugestii sau comenzi, pe
adresa:

Editura Perla Suferinței str. Viitorului, nr. 121

Sf. Ilie.com. Șcheia

Suceava, cod 727528

Ne puteți găsi și pe Internet: www.perlasuferinței.ro

Tipar: SC Little Lamb SRL

str. Narciselor, nr. 5E, 720207 – Suceava mobil: 0744 544 579

e-mail: littlelambromania@yahoo.com